Nr. 50

SJORS van de Rebellenclub

16 december 1961
VERSCHIJNT WEKELIJKS

De samenzwering tegen prins Rudolf

DE MAARSCHALK SLAAGDE ERIN ZIJN WOEDE TE VERBERGEN. HIJ WILDE NIET LATEN BLIJKEN DAT HIJ VEEL BELANG STELDE IN DE OVERDRACHT VAN EEN STUK LAND AAN DE HERTOG. DEZE VERMOEDDE NIET DAT, ÁLS DE OVERDRACHT DOORGING, EEN MOLENAARSGEZIN UIT HET HUIS GEZET ZOU WORDEN. EVENMIN VERMOEDDE HIJ DAT DIT EEN ONDERDEEL WAS VAN EEN KOMPLOT TEGEN PRINS RUDOLF. DE MAARSCHALK NAM AFSCHEID, NADAT HIJ DE HERTOG UITGENODIGD HAD SAMEN MET PRINSES ANITA EENS EEN BEZOEK TE BRENGEN AAN HILVANIA.

INTUSSEN WAS DE PRINSES DE GANG ONDER DE GRENSRIVIER DOORGEGAAN.
ZE TROK HAAR BOERINNEN-PAKJE UIT EN GING NAAR HET KASTEEL, OVERTUIGD DAT ZE HET PLAN VAN DE MAARSCHALK VERIJDELD HAD.

NA DE LUNCH, DIE ZE IN HAAR KAMER GEBRUIKT HAD, ONTMOETTE ZE HAAR OOM.
NU VERLIES IK TOCH HEUS MIJN GEDULD! DAT BOERENMEISJE KWAM VAN-MORGEN WEER OPDAGEN, GOOIDE INKT OVER HET DOCUMENT EN LIET MIJ VOOR GEK STAAN! ALS IK HAAR MAAR PAKKEN KON!
ZONDER DAT U HET WEET IS UW WENS VERVULD!

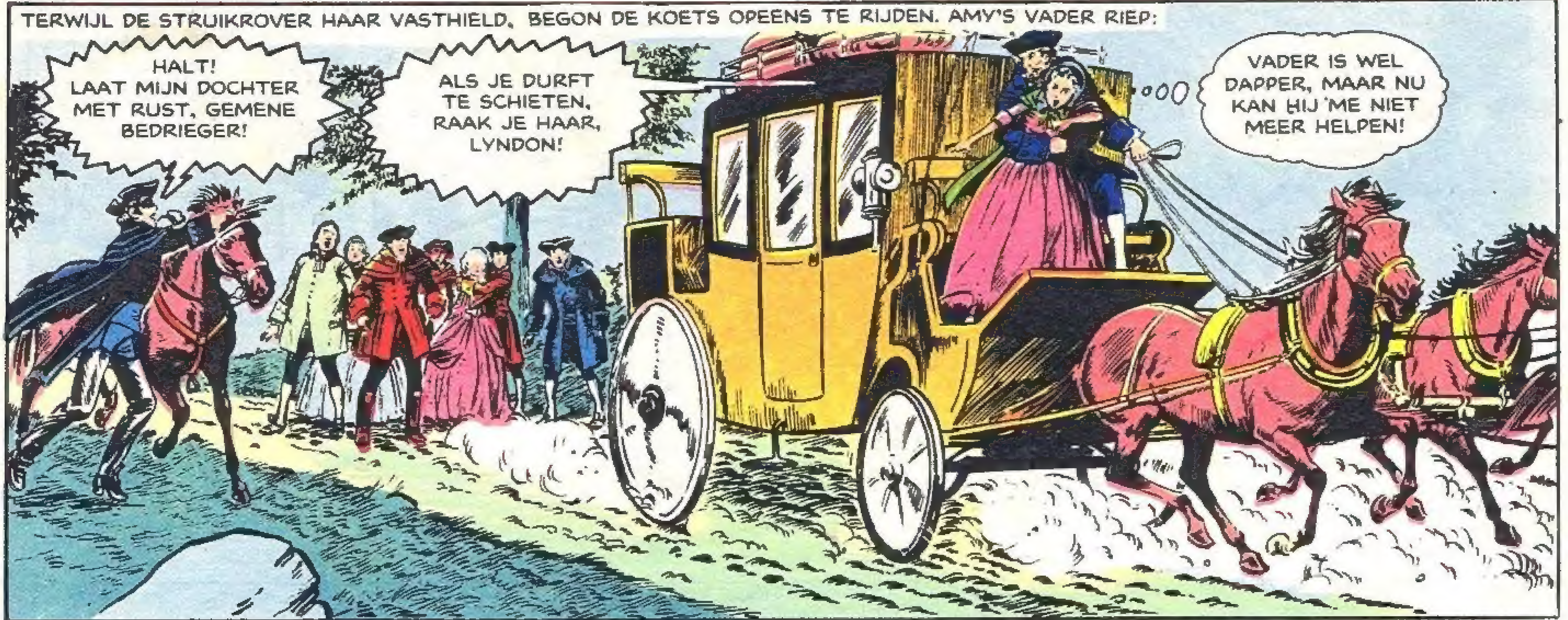

TERWIJL ZE NAAR DE TRAP LIEPEN, ZEI DE PRINSES TERLOOPS:
U SPRAK OVER EEN DOCUMENT. WAS HET BELANG-RIJK?
NOGAL. HET BETROF DE OVER-DRACHT VAN EEN STUK GROND, DE ZONNEHEUVEL GENAAMD, WAAR EEN VERLATEN MOLEN OP STAAT.

ANITA GREEP DEZE GELEGENHEID AAN OM HEM DE WAARHEID TE VERTELLEN.
IK HEB GEHOORD DAT DAAR EEN MOLENAAR WOONT, DIE HET DORP VAN MEEL VOORZIET. HET ZOU WREED ZIJN HEM UIT ZIJN HUIS TE ZETTEN!
WAT? DAN IS DE MAARSCHALK VERKEERD INGELICHT. GELUKKIG IS DE ZAAK NIET DOORGEGAAN. MAAR GENOEG HIEROVER. IK WIL JE MIJN OBSER-VATORIUM LATEN ZIEN.

EVEN LATER BETRADEN ZE HET OBSERVATORIUM OP HET DAK VAN HET KASTEEL.
KIJK EENS DOOR DIE TELESCOOP. DAN HEB JE EEN MOOI GEZICHT OP HILVANIA. O JA, DE MAARSCHALK VROEG OF JE HEM EENS WILDE BEZOEKEN.
DE SCHURK HEEFT ER GEEN IDEE VAN DAT IK HEM PAS NOG VERMOMD EEN BEZOEK HEB GEBRACHT. ZIJN PLANNEN ZIJN VERIJDELD EN RUDOLFS NAAM IS GERED.

MAAR TOEN ZE DOOR DE TELESCOOP KEEK, VERDWEEN HAAR GLIMLACH.
WAT ZIE IK DAAR? ALS IK ME NIET VERGIS, ZIJN MIJN POGINGEN OM DE MOLENAAR TE HELPEN TOCH NOG VERGEEFS GEWEEST!

Mijn vader is geen struikrover

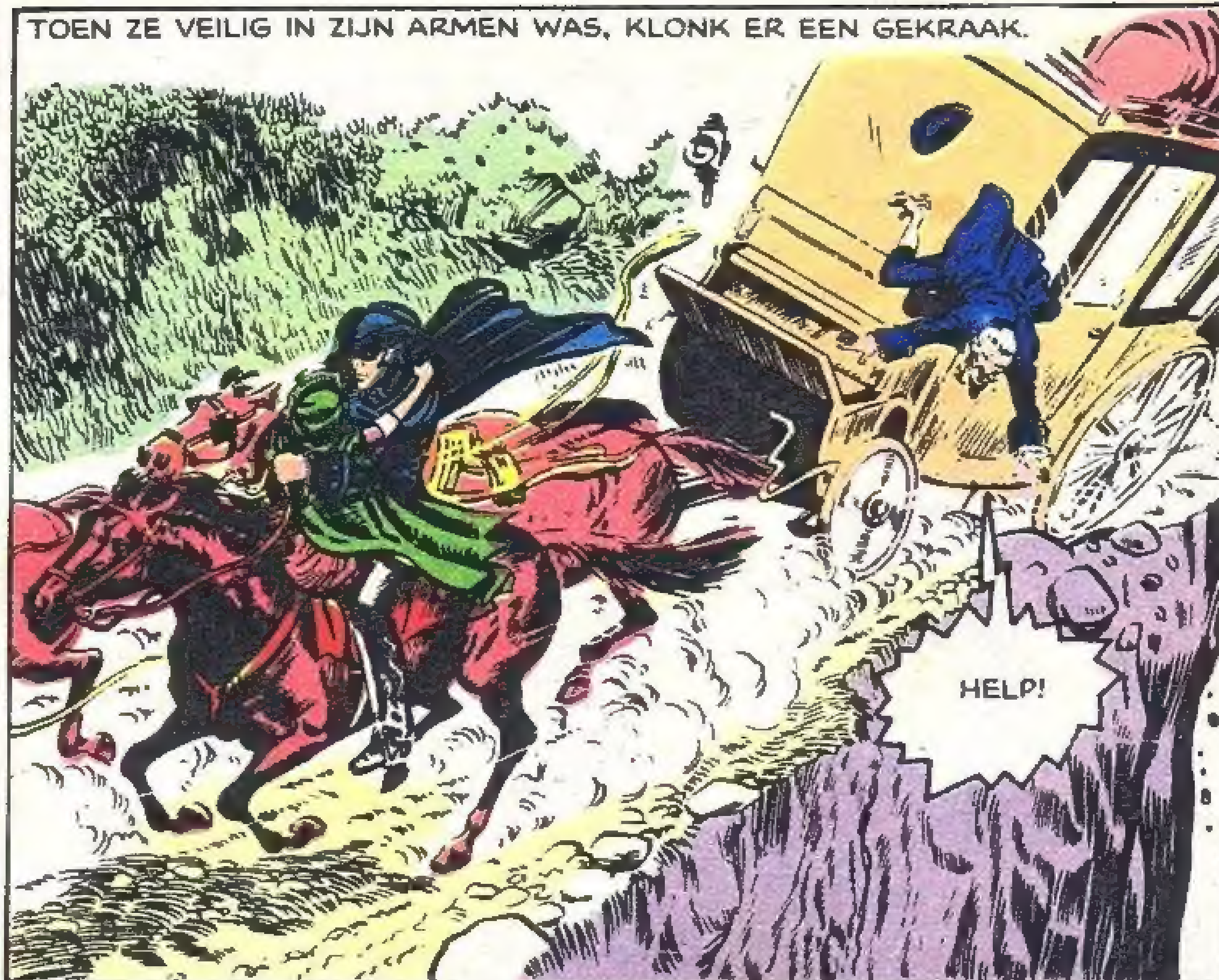

TEGELIJKERTIJD RIEP EEN STEM:
AMY, SPRING!
VADER!

TOEN ZE VEILIG IN ZIJN ARMEN WAS, KLONK ER EEN GEKRAAK.
HELP!

EVEN VERDER HIELD HAAR VADER DE TEUGELS IN.
VADER, DE KOETS... DE PAARDEN ZIJN LOSGEBROKEN, MAAR DE STRUIKROVER...
HIJ HEEFT ZIJN VERDIENDE LOON GEKREGEN, AMY!

ZE REDEN TERUG NAAR DE PLEK WAAR DE STRUIKROVER NAAR BENEDEN WAS GESTORT.
DE ROERLOZE GESTALTE, DIE ZE IN DE DIEPTE ZAGEN LIGGEN, ZOU GEEN MISDADEN MEER KUNNEN BEGAAN.

AMY WEES NAAR BENEDEN.
VADER, HIJ BEWEEGT NOG... WE MOETEN HEM HELPEN!
JE HEBT GELIJK. WÁT HIJ OOK HEEFT MISDAAN, WE MOGEN HEM NIET ZO LATEN LIGGEN!

AMY EN HAAR VADER, DIE ZOVEEL ONRECHT VAN DEZE MAN HADDEN ONDERVONDEN, KWAMEN HEM NU TE HULP.
HIER TELDE GEEN WRAAK, HIER SPRAKEN ALLEEN MEDELIJDEN EN ZORG VOOR DE GEWONDE.

INTUSSEN REED SIR PERCY HAWKWOOD, DE GOUVERNEUR, ALS BEZETEN IN DE RICHTING VAN DE DUIVELSPAS.
ALS ZE ZWARTE HARRY TE PAKKEN KRIJGEN, DAN ZAL HIJ MIJ VERRADEN! IK MÓET HEM HET ZWIJGEN OPLEGGEN, VOORGOED!

De onbekende vijand

MAG IK EENS KIJKEN HOE U LES GEEFT, JUFFROUW WILSON?
GA UW GANG.
J...JA, MENEER SMITH.

DE KINDEREN GEDROEGEN ZICH VOORBEELDIG. ZELFS DE INSPECTEUR SCHEEN TEVREDEN.
U DOET HET BETER DAN IK VERWACHTTE, MAAR IK WIL DEZE SCHOOL TOCH EENS IN HET OOG HOUDEN, WANT U BENT WEL ERG JONG.
IK ZAL U NIET TELEURSTELLEN, MENEER.

INTUSSEN HAD IN EEN GROT BIJ HET STRAND EEN MERKWAARDIG GESPREK PLAATS.
HEEFT ONS TRUCJE GEHOLPEN, ALASDAIR?
VAST WEL, SAM. IK HEB DE KINDEREN NAAR DE ZANDPLAAT ZIEN GAAN. ONZE VRIEND ZAL ZO WEL HIER ZIJN. IK HOOR HEM AL...

EN DAAR KWAM DE DERDE MAN DE ROTS BINNEN.
HET WAS NIEMAND ANDERS DAN JOCK.

HIJ VERTELDE DE ANDEREN DAT HUN TRUC MISLUKT WAS.
WÀT? WAREN ZE WEER OP TIJD OP SCHOOL? HOE DAN?
WEET IK NIET, MAAR HET IS MISLUKT EN DE BAAS ZAL ONS WEL EEN UITBRANDER GEVEN VANAVOND.

DE BAAS. WIE WAS DIE GEHEIMZINNIGE FIGUUR? WAT VOERDE HIJ IN ZIJN SCHILD? EN WAAROM WERKTE HIJ SARAH TEGEN?

JOCK DRAAIDE ZICH OM EN LIEP WEG.
DE BAAS IS OM NEGEN UUR HIER. ALS IK KLAAR BEN MET DAT KARWEI, KOM IK OOK.
HOE HEEFT DAT MEISJE DE KINDEREN OP TIJD OP SCHOOL KUNNEN KRIJGEN? ZE IS ERG HANDIG EN TOCH MOÉT DIE SCHOOL DICHT.

DE REST VAN DE DAG GING VOOR SARAH RUSTIG VOORBIJ. 'S MIDDAGS DACHT ZE NOG EENS NA OVER DAT VREEMDE BRIEFJE.
IK SCHIJN HIER EEN VIJAND TE HEBBEN. DIT IS IMMERS GEEN GRAPJE MEER, ER ZIT MEER ACHTER. IK MOET OP MIJN HOEDE ZIJN.

SARAH VERGAT HET VOORVAL EN DACHT AAN PRETTIGER DINGEN.
PETER IS EEN VRIENDELIJKE JONGEN. IK MOET HEM VERTELLEN DAT ALLES TOCH GOEDGEKOMEN IS.

BUITEN DAALDE DE SCHEMER OVER DE HEUVELS EN DE BAAI.
HEE, JOCK GAAT NU NOG VISSEN.

TOEN SARAH EEN HEUVEL BEKLOM, WERD HAAR AANDACHT GETROKKEN DOOR EEN HELDER LICHT IN DE BAAI.
KIJK, DIE LOGGER IS AAN HET SEINEN. WAT SPANNEND.

TOEN ZAG ZE PETER. HIJ KEEK OOK NAAR DE BOOT, MAAR TOEN SARAH BIJ HEM KWAM, WEES HIJ IN DE RICHTING VAN HET STRAND.

SARAH VOLGDE ZIJN BLIK EN ZAG JOCK IN ZIJN BOOT UITVAREN. ZE ZEI FLUISTEREND:
EEN VREEMD SCHIP SEINT IETS EN EEN BOOTJE VAART ER GERUISLOOS HEEN. DAT LIJKT OP SMOKKELARIJ, HÈ?

Het vliegtuig in de wildernis

door Margaret Ruthin **8**

KORTE INHOUD: *Jill Ormond heeft met haar vriendin Marcelle Duhamel drie weken vakantie doorgebracht op het bedrijf van haar oom Dick in de jungle van Birma. Op de laatste dag van deze vakantie komt plotseling het bericht dat er twintig kilometer verder een vliegtuig is neergestort. Dick Ormond en Jacques Duhamel, de vader van Marcelle, gaan met de bedienden op onderzoek uit, terwijl de twee meisjes met de voorman U Shwe en diens zoon achterblijven. 's Nachts wordt het bedrijf door een groep bandieten, de zogenaamde dacoits, overvallen. De volgende morgen brengt een boodschapper van Ormond een brief. Hij vertelt dat bij het vliegtuigwrak een grote hoeveelheid bankpapier is aangetroffen. Even later zijn U Shwe en zijn zoon verdwenen. De meisjes willen Boh Thauk, de aanvoerder van de dacoits, met een boodschap naar Dick Ormond sturen, maar hij weigert, naar zijn zeggen uit vrees voor boze geesten. Dan beladen Jill en Marcelle de olifant Naga en gaan zelf. Als ze tegen de avond in de buurt van het neergestorte vliegtuig komen, worden ze beschoten door een groep Birmanen. Het zijn de dacoits van Boh Thauk. Met hulp van de olifant weten de meisjes ongedeerd het vliegtuigwrak te bereiken. In het binnenste daarvan vinden ze Dick Ormond en Jacques Duhamel alsmede hun bedienden en de bemanning van het toestel. Allen zijn gewond. Het vliegtuig wordt door de dacoits belegerd. De meisjes bedenken een list om de voorraden van de olifanten af te laden en water uit de rivier te halen.*

Naga scheen even te aarzelen, maar vervolgde dan zijn weg tussen de bomen, naar de rand van de helling, die glooiend tot de rivier afliep.

De olifant liep minder voorzichtig dan vóór de ontmoeting met de dacoits en Marcelle, die heen en weer schokte, moest zich stevig vasthouden en kon het dier helemaal niet besturen.

Het bleek niet nodig te zijn ook. Naga ging uit eigen beweging de helling af en gromde voortdurend; een bewijs dat hij woedend was.

Even later klonk het ruisen van stromend water; de grote olifant liep nu langzamer, tastte zijn weg af en bleef tenslotte staan toen hij de oever van de rivier tot op twee of drie meter was genaderd. Marcelle bleef nog enige ogenblikken zitten. Haar hart klopte wild en ze was buiten adem. De rit van het vliegtuig naar de plek waar de dacoits zich bevonden en vandaar naar de rivieroever was zo opwindend geweest, dat ze geen tijd had gehad aan haar vriendin te denken.

Nadat ze zich enigszins had hersteld van de doorstane emoties, gingen haar gedachten weer uit naar Jill. . . en het lot dat haar waarschijnlijk had getroffen.

„En ik heb haar kalm laten gaan," mompelde ze. „Waarom moest zij die gevaarlijke opdracht uitvoeren? Marcelle,

je bent een lafaard. Je koos zelf de makkelijkste taak en liet haar regelrecht de vijand tegemoet gaan. O. . . schaam je."

Ze staarde voor zich uit en de tranen kwamen in haar ogen. Ze kon zich niet meer beheersen en begon schokkend te huilen. Ze wist niet hoe lang ze zo zat, maar plotseling werd ze gewaar dat Naga zijn slurf snuivend ophief, een zeker teken dat hij iets had bespeurd en op zijn hoede was.

Marcelle tuurde nog huilend om zich heen. Toen klonk vanuit de duisternis bij de oever een stem, een verbaasde stem, die zacht riep: „Marcelle. . . Marcelle, ben jij daar?"

„Jill. . . o, Jill." Marcelle liet zich vlug van haar hoge zitplaats op de grond glijden.

Uit het struikgewas langs het water kwam een schaduw te voorschijn. Naga strekte zijn slurf uit en snoof. Het volgende ogenblik lagen de twee meisjes in elkaars armen.

„O, Jill. . . O. . . o. . . ik dacht dat je dood was. . . vermoord," zei Marcelle hakkelend en begon weer te snikken, maar ditmaal van opluchting.

„Kalm maar, zó erg is het niet," zei Jill sussend. „De schijnuitval is niet precies volgens ons plan verlopen. Ik kon het tweede schot niet lossen."

Ze haalde een niet bepaald schone zakdoek te voorschijn en gaf die aan haar vriendin.

„Ik bond de revolver aan een boom, zoals we hadden afgesproken," vertelde Jill, „en bevestigde een koord aan de trekker. Vervolgens verwijderde ik me zo ver mogelijk, ongeveer twintig meter. Toen trok ik; het schot ging af. . . maar het koord glipte van de trekker en dus kon ik geen tweede keer vuren. Pech!"

„Maar we hoorden je gillen," fluisterde Marcelle. „We dachten dat de dacoits je hadden gepakt."

„Ja, ik gilde," bekende Jill, een beetje beschaamd. „Weet je, ik liep bijna tegen een man aan. Hij loste een schot uit zijn geweer terwijl ik nog maar een meter van hem verwijderd was. Het geweer was niet op mij gericht, maar ik schrok me naar."

„Geen wonder; ik geloof dat ik flauwgevallen zou zijn," fluisterde Marcelle. „En wat deed je?"

„Ik gaf hem een mep met de emmer. Ik vermoed dat hij me niet eens gezien heeft. De lichtflits van het schot heeft hem waarschijnlijk even verblind. In elk geval, ik zwaaide meteen mijn emmer en raakte hem in het gezicht. Daarna ben ik hierheen gegaan."

„Ik ben blij dat het zo goed is afgelopen," zei Marcelle. Toen vervolgde ze: „Maar we verspillen onze tijd, Jill. We moeten water naar het vliegtuig brengen. Ik heb vier emmers."

„Ik heb er één."

„Mooi. We kunnen elk twee volle emmers dragen."

„„Wat doen we met de olifant?" vroeg Jill. „Het lijkt me gevaarlijk nu te gaan rijden."

Marcelle fronste haar wenkbrauwen.

„De terugtocht naar het vliegtuig is niet makkelijk," zei ze peinzend. „Maar makkelijk of niet, de gewonden moeten water hebben."

„Maar hoe spelen we het klaar? We kunnen er niet rechttoe, rechtaan heen lopen. De dacoits liggen natuurlijk op ons te loeren."

„Ik stel voor toch maar op de olifant te gaan zitten," zei Marcelle. „Het is donker; we weten dat hij geen lawaai maakt en. . ."

„Neen." De stem van Jill klonk beslist. „Het gevaar bestaat dat de bandieten schieten en Naga raken. Als hij valt, gaat het water verloren."

„Bedenk jij dan een beter plan," zei Marcelle

Zo gemakkelijk was dat nu ook weer niet.

„Er is maar één oplossing," zei Jill eindelijk. „Ik zal weer de aandacht van de dacoits afleiden, zodat jij gelegenheid krijgt met het water naar het wrak te gaan."

„Maar ik kan geen vier emmers dragen," merkte Marcelle op.

„Dat hoeft ook niet. Jij neemt er twee en ik de andere twee. Als zij mij niet vinden, kom ik later natuurlijk ook naar het vliegtuig."

„Deze keer wil *ik* de aandacht van de dacoits trekken en hen naar me toe lokken," zei Marcelle. „Jij hebt dat gevaarlijke karweitje al eens opgeknapt. Nu is het mijn beurt."

Een ogenblik kwam Jill in de verleiding toe te stemmen. Ze was bang voor de jungle en banger nog voor Boh Thauk en zijn bende. Maar toen schudde ze haar hoofd.

„Luister, Marcelle. Jij bent leerling-verpleegster, nietwaar? En je weet. . ."

„Ja, maar wat heeft dat ermee te maken?" viel het Franse meisje haar vriendin ongeduldig in de rede. „We verprutsen kostbare tijd, Jill. De gewonden in het wrak hebben dorst. Ze smeken om water."

„En je weet dus iets van verplegen," vervolgde Jill rustig. „Ik niet. Ik kan hoogstens een eenvoudig verband omleggen. Jij kunt voor de gewonden nuttiger zijn dan ik. Dat is toch logisch."

„Maar ik. . ." begon Marcelle, en haalde dan haar schouders op. „Goed, Jill, ik ga akkoord met jouw plan, maar helemaal eerlijk is het niet. Je loopt nu wéér het grootste gevaar."

„We vullen de vier emmers, lopen samen de helling op en gaan dan uit

„Jij hebt dat gevaarlijke karweitje al eens opgeknapt. Nu is het mijn beurt."

elkaar. Jij sluipt rechtdoor naar het vliegtuig, nadat je mij hebt horen schreeuwen. Goed begrepen?"

„Je bent reuzedapper," zei Marcelle. Haar stem trilde een beetje. Toen keerde ze zich om, greep de emmers, maakte het koord los dat ze bijeenhield en liep naar de oever om er drie te vullen. Jill schepte haar eigen emmer vol en nam er een van haar vriendin over. Zij wilden juist de helling beklimmen, toen Marcelle opeens haastig fluisterde: „Naga; digo lah, digo lah."

Gedurende een ogenblik aarzelde de grote olifant. Hij was juist bezig enkele jonge, sappige bladeren op te eten. Marcelle was bang dat een tak af zou knappen en het geluid hen zou verraden. Daarom riep ze het dier: „Kom hier!"

Naga besloot toch maar te gehoorzamen. Hij ontrolde zijn slurf en liep op de meisjes toe. Zij namen de emmers op en beklommen de heuvel.

„Lah-lah-lah," zei Marcelle en het grote dier volgde hen als een trouwe hond.

Halverwege de helling bleven zij staan. Het was stil; behalve het zoemen en gonzen der ontelbare insekten was geen geluid hoorbaar. Jill legde een hand op de schouder van Marcelle.

„Blijf hier tot je me lawaai hoort maken en ren dan naar het wrak."

Marcelle knikte zwijgend. Ze kon niets zeggen, want ze had een prop in haar keel en tranen prikten achter haar oogleden.

„Daag," fluisterde Jill nog en verdween toen in het bos.

HOOFDSTUK VII

Marcelle bleef alleen achter en voelde zich niets op haar gemak. Ook Naga werd plotseling onrustig. Hij kwam dichterbij tot zijn slurf de schouders van Marcelle raakte en zijn grote oren waaierden alsof hij trachtte een geluid op te vangen.

Het leek nog stiller geworden; Marcelle huiverde en meende het bonzen van haar eigen hart te horen. Plotseling weerklonk in de verte een verward geluid, dat terwijl het dichterbij kwam, overging in het doffe stampen van hoeven, het kraken van takken en het diep, hijgend ademhalen van een groot dier.

Marcelle ging doodsbang naast Naga staan en de grote olifant zwaaide zijn slurf omhoog, snoof de lucht op en gromde dreigend. Enige ogenblikken later brak een groot lichaam door het struikgewas en bleef staan in de kleine open ruimte, ongeveer twee meter van de olifant verwijderd.

Marcelle kon vaag een vorm onderscheiden, maar wist niet wat het was. Wanneer het iets minder duister was geweest, zou ze een groot junglehert, een bok, hebben gezien, dat bloedde uit een wond in de schouders. Het hijgde naar adem en was blijkbaar bang; bang voor de olifant en voor de lucht van Marcelle,

Speurend tuurden zij in de duisternis.

maar meer nog voor iets achter hem, want na een paar seconden deed het een machtige sprong zijwaarts en was verdwenen.

Opeens hoorde ze de stem van Jill, die duidelijk verstaanbaar zei: „Ga terug. . . hoor je, ga terug. . . terug. . . terug."

Het klamme zweet brak Marcelle uit. Jill was blijkbaar zó bang, dat ze de bandieten helemaal vergeten was.

Toen hield Naga op met grommen; hij snoof nog enige keren en stond toen stokstijf stil. Een moment later werd de stilte verscheurd door zijn woedende, loeiende trompetten.

In de stilte, die hierop volgde, hoorde het Franse meisje een ander geluid. Het klonk als het spinnen van een reusachtige kat en Marcelle onderdrukte met moeite een angstkreet toen het opeens tot haar doordrong in welk gevaar Jill verkeerde: ze werd bedreigd door een tijger.

Het grote, gestreepte beest had zijn sprong verkeerd berekend. In plaats van een vlugge, dodelijke beet toe te brengen, had hij met zijn klauwen de schouders van het hert opengereten. De bok had een snelle beweging met zijn kop gemaakt en de scherpe punt van een der geweitakken was in de nek van de tijger gedrongen. De jacht kwam tot een einde toen de tijger Jill zag staan.

In dit gedeelte van de jungle verschenen zelden mensen en de tijger, die een hem onbekende geur rook, stopte onmiddellijk. Jill liep langzaam achteruit en praatte tegen de tijger, in de hoop dat hij zich van haar zou afwenden en het gewonde hert zou achtervolgen. Het plotselinge trompetten van Naga had de tijger verrast en hij drukte zijn buik tegen de grond. Zijn ogen gloeiden kwaadaardig. Hij was woedend omdat zijn prooi hem was ontsnapt. Als hij niet zo'n honger had gehad, zou hij wel weggegaan zijn, want hij vertrouwde de vreemde geur niet. Maar zijn maag knaagde te sterk en terwijl Jill achteruit liep tot ze naast Marcelle stond, kwam de tijger steeds dichterbij, tot hij zich op ongeveer zes meter afstand van de meisjes bevond.

Hoger tegen de helling van de heuvel zaten Boh Thauk en zijn mannen in een kleine kring gehurkt en overlegden wat hun te doen stond. Zij wisten dat iemand het wrak had verlaten, iemand met een olifant.

Een der bandieten vond dat ze het dier moesten vangen, omdat er weleens iemand op zou kunnen zitten die hulp wilde halen voor de bemanning van het vliegtuig.

„Er kan geen hulp komen," beet Boh Thauk hem toe. „We hebben immers mannen in het kamp achtergelaten? Als er een boodschapper in het kamp komt, maken zij korte metten met hem."

De bandieten waren nog aan het overleggen, toen de stilte van de nacht werd verscheurd door het woedende trompetten van Naga. Zij luisterden een moment en kwamen toen vlug overeind.

„In rechte lijn verspreiden, op armlengte van elkander," beval Boh Thauk. „Dan langzaam de helling af. Waar de olifant is, vinden we ook de man die het wrak heeft verlaten. Wie iets ziet of hoort moet onmiddellijk schieten."

Geruisloos en met het geweer in de hand slopen de bandieten in de richting vanwaar het trompetten van Naga had geklonken. Speurend tuurden zij in de duisternis. Deze nachtelijke sluiptocht stond hun niet aan en hun zenuwen waren dan ook tot het uiterste gespannen, terwijl zij langzaam de helling afdaalden

Nauwelijks vijftig meter verder stonden Jill en Marcelle, met Naga schuin achter hen, tegenover het hongerige en woedende roofdier.

„Geef me jouw revolver," zei Jill, „en let op dat je mijn emmers niet omgooit. Ik. . . Kom nou, geef me de revolver."

Marcelle overhandigde haar wapen met tegenzin, terwijl ze naar de gele ogen van de tijger keek. Die ogen leken lager en lager te zakken, tot bijna op de grond. Ze vonden het vreemd. Maar geen van beide meisjes wist dat een tijger zich zo dicht mogelijk tegen de grond drukt voor hij gaat springen. Dan kan hij zich beter afzetten en wel zes meter ver komen met zijn sprong.

Jill dacht op dit moment aan iets dat oom Dick haar op de eerste dag van haar verblijf in het kamp had verteld over wilde dieren.

„Bijna elk beest dat in de jungle leeft, is bang voor de mens," had hij gezegd. „Zij zullen als regel de mens ontwijken. Mocht je ooit een tijger of een panter ontmoeten. . . vlucht niet. Prent dit in je geheugen: vlucht niet. Blijf staan en kijk hem strak aan. Laat niet blijken dat je bang bent. Als hij stil blijft staan, doe dan een stap in zijn richting, dan heb je kans dat hij in de war raakt en wegloopt."

Jill herinnerde zich deze woorden en stapte naar voren. Ze had er niet aan gedacht dat de tijger gewond was; bovendien had hij honger en was woedend. De wonde die hij opgelopen had door het gewei van het hert was niet diep, maar hij had veel pijn. Bovendien had hij een prooi gemist.

Terwijl Jill een stap dichterbij kwam, zakten de gele ogen nog lager. De tijger stond op het punt zijn sprong te maken...

Op dat moment voelde Marcelle plotseling dat het niet goed ging. Ze zette één emmer op de grond en zwaaide de andere met alle kracht waarover ze beschikte.

Marcelle bleek voortreffelijk te hebben gemikt: acht liter water suisden door de lucht en troffen de tijger recht in de snuit. De gestreepte rover proestte, grauwde kwaadaardig en brulde dan woedend.

Een ogenblik later flitste op minder dan twaalf meter afstand een vlam en de daverende knal van een geweerschot verscheurde de stilte. Een der bandieten had van schrik de trekker overgehaald.

De kogel was ver mis, maar het nu razend geworden roofdier brulde opnieuw, keerde zich bliksemsnel om en sprong weg in de richting van de schutter.

„Tijger, tijger!" klonk het gillend uit de linie van de dacoits. Het struikgewas kraakte, terwijl Boh Thauk en zijn mannen in doodsangst een goed heenkomen zochten.

Jill, die begreep aan welk gevaar ze op het kantje af was ontsnapt, beefde over haar hele lichaam. Marcelle was blij dat het zo goed was afgelopen.

„Kom mee, Jill. Kom mee!" riep ze. „Dit is onze kans. We moeten weg zijn vóór de bandieten zich van hun schrik hebben hersteld en weer op ons afkomen." En tot Naga riep ze: „Lah-lah-lah!"

Jill vergat de emmers, maar Marcelle trok haar terug.

„Jill. . . het water! Daar gaat het om. Neem jij deze emmer. Ik draag er twee."

Zij bestegen de helling en volgden Naga, die ondanks de duisternis zijn weg tussen de bomen vond. Zij bereikten het open terrein bij de staart van het vliegtuig en werden daar aangeroepen door de geschrokken Dick Ormond, die het lawaai en het brullen had gehoord en het ergste vreesde.

Even later waren zij veilig in de cabine, nadat Naga aan de andere zijde van het wrak met een touw om een poot aan de gebroken stuurboordvleugel was vastgelegd.

Dick Ormond draaide het lichtje aan en zei: „Geef je vader te drinken, Marcelle. Hij komt bij en een slok water zal hem spoediger op de been helpen. Dat is nodig, want ik geloof dat een van de gewonde bemanningsleden dringend behoefte heeft aan zijn hulp. Hij heeft een tijd liggen kermen, maar is nu rustig geworden. En dat lijkt me geen goed teken."

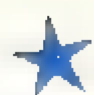
Dokter Duhamel had inderdaad zijn ogen geopend en hij dronk van de beker, die zijn dochter hem voorhield. Het water verkwikte hem merkbaar en na tien minuten was hij voldoende helder van geest om te begrijpen wat er was gebeurd. Toen de bandieten het eerste salvo hadden gevuurd, had hij door het schampschot aan zijn hoofd onmiddellijk het bewustzijn verloren, zodat hij niets wist van de daarna volgende gebeurtenissen. Nadat het verhaal was gedaan, opende hij zijn tas, mengde voor zichzelf een drankje en nam een paar slokken. Het resultaat was buitengewoon. Hij bleef nog vijf minuten zitten, stond dan op en leek weer geheel fit. Hij keerde zich naar Marcelle en Jill.

„Gaan jullie liggen en rusten," zei hij. „Ik heb straks een massa werk voor jullie. Inmiddels ga ik onze patiënten onderzoeken."

De twee meisjes gingen liggen en Marcelle viel onmiddellijk in slaap. Maar Jill kon niet tot rust komen. Haar gedachten hielden zich bezig met de opwindende gebeurtenissen, die zij na hun vertrek uit het kamp hadden beleefd.

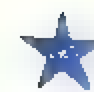
Wordt vervolgd

SPELEND

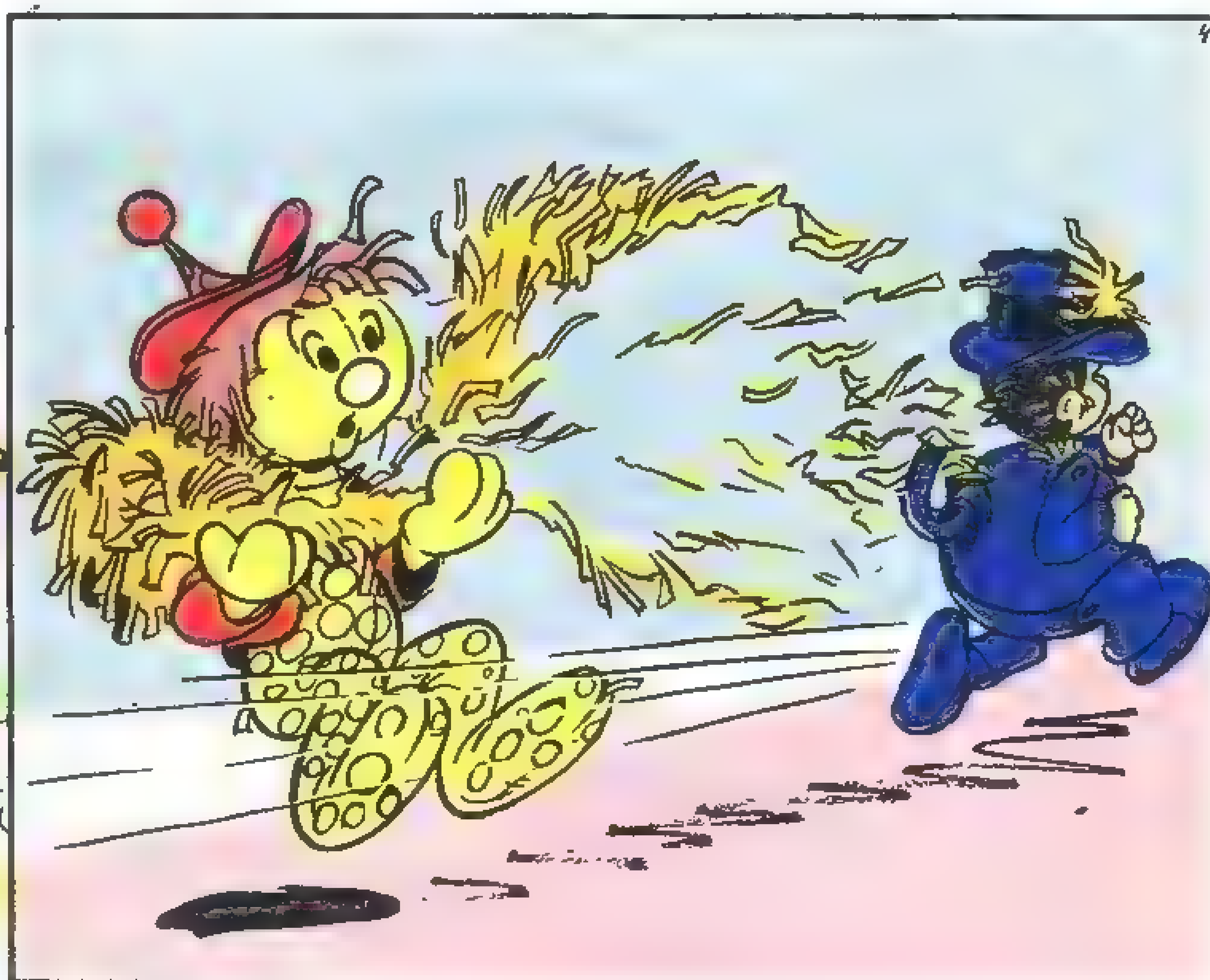

Batty, het paard van Tommie de speelgoedsoldaat, wilde op een morgen niet wakker worden. Toen Tommie riep: ,,Opstaan," draaide het paard zich nog eens lekker om. Tommie liep boos de stal uit. Buiten zag hij Wikwak de wekker. Deze stond roerloos op de grond met één been omhoog.

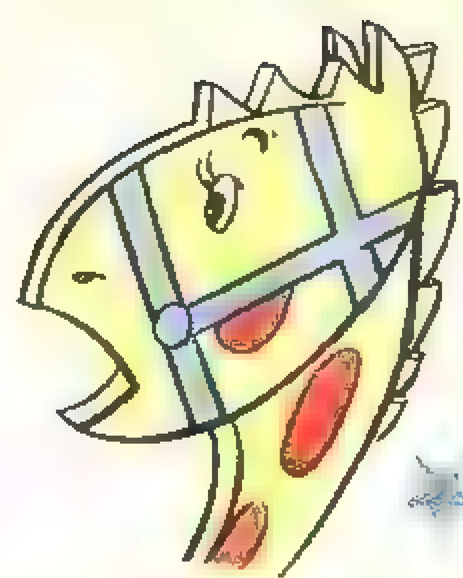
Tommie zag direct wat er met hem aan de hand was. ,,Je moet opgewondén worden," zei hij. ,,Je veer is afgelopen. Wacht maar even." Vlug begon Tommie hem op te winden en even later kwam Wikwak in beweging. Met een vaart schoot hij weg en hij riep: ,,O, je hebt me te ver opgewonden."

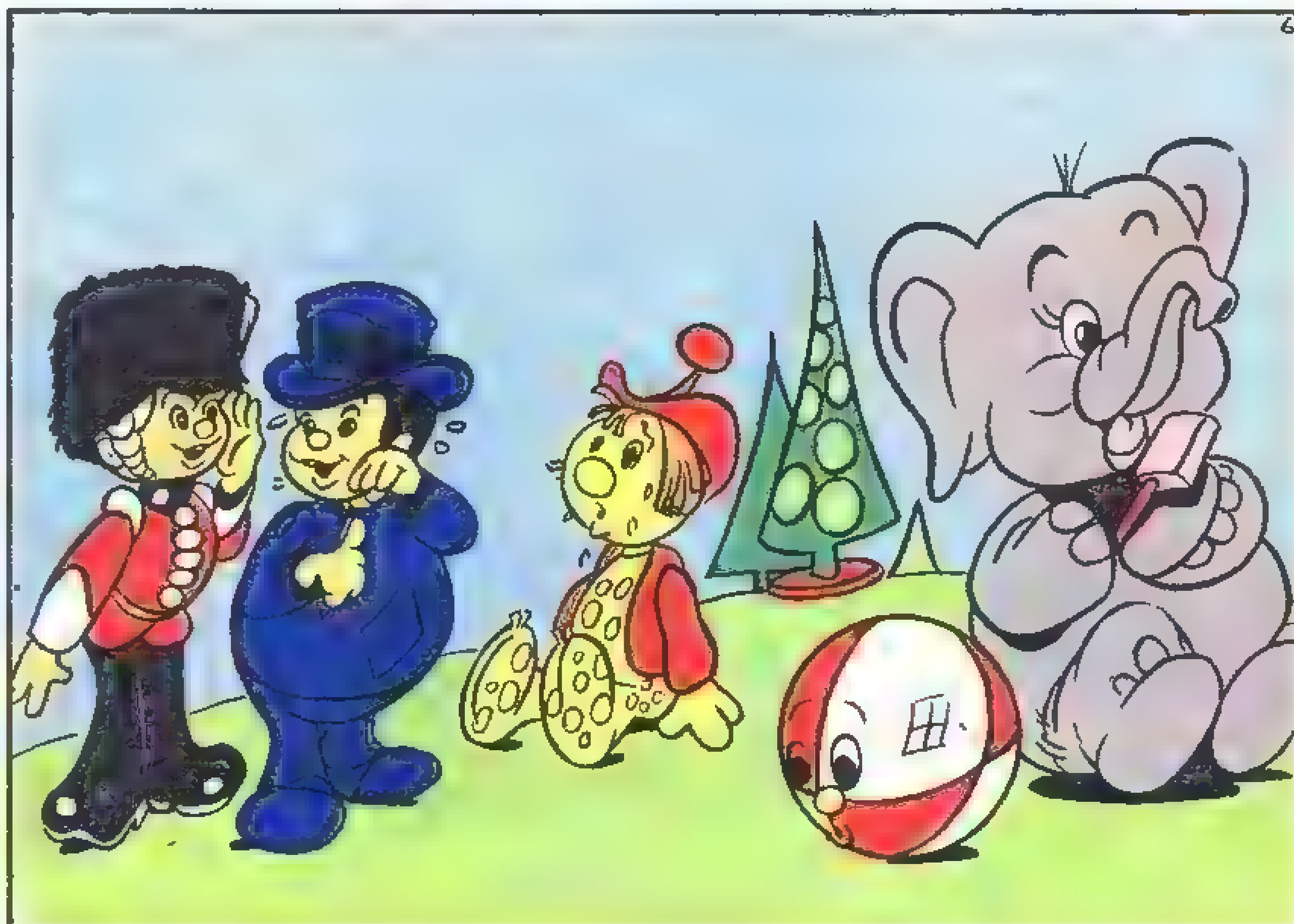
Tommie rende achter Wikwak aan, maar hij raakte al gauw achter. O, dacht Wikwak angstig, ik kan niet stoppen. Wat zal er gebeuren als er aanstonds een huis in de weg staat? En even later stond er inderdaad een huis in de weg. Gelukkig was het van stro. Wikwak rende er dwars doorheen.

Het strooien huisje was van Willie Stropop, die juist bezig was het dak te herstellen. Hij schrok geweldig toen hij zag wat Wikwak deed. Maar een paar tellen later werd zijn schrik nog groter, want Wikwak kwam recht op hem af en botste tegen hem aan. Het stro dat Willie droeg, vloog naar alle kanten.

SPEELGOED

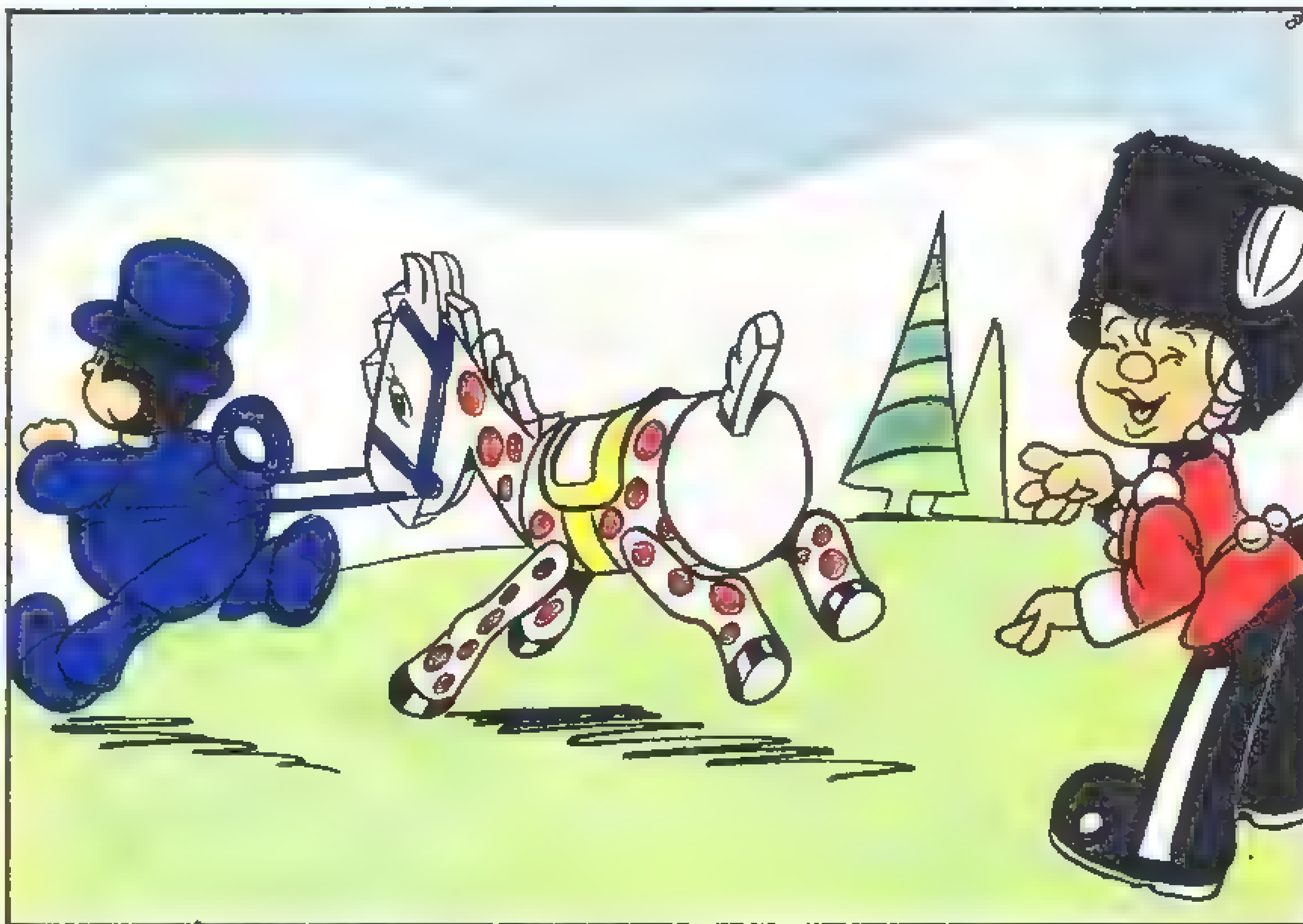

Wikwak rende verder en hij werd steeds angstiger. Intussen zaten Tommie, Willie Stropop en Gompie Stuitbal hem achterna, maar konden hem niet inhalen. Toen zag Wikwak Della de olifant. Della had net een lolly gekocht en stond daarop te sabbelen. Wacht, dacht Wikwak, Della kan me helpen.

Meteen holde hij recht op de olifant af. Deze schrok wel, maar hij viel niet om, want olifanten zijn erg sterk. En zo was Wikwak eindelijk tot stilstand gekomen. „Hè, hè," zuchtte hij, „dat is gelukkig goed afgelopen." Willie Stropop en Tommie waren doodmoe. Opeens kreeg Tommie een idee.

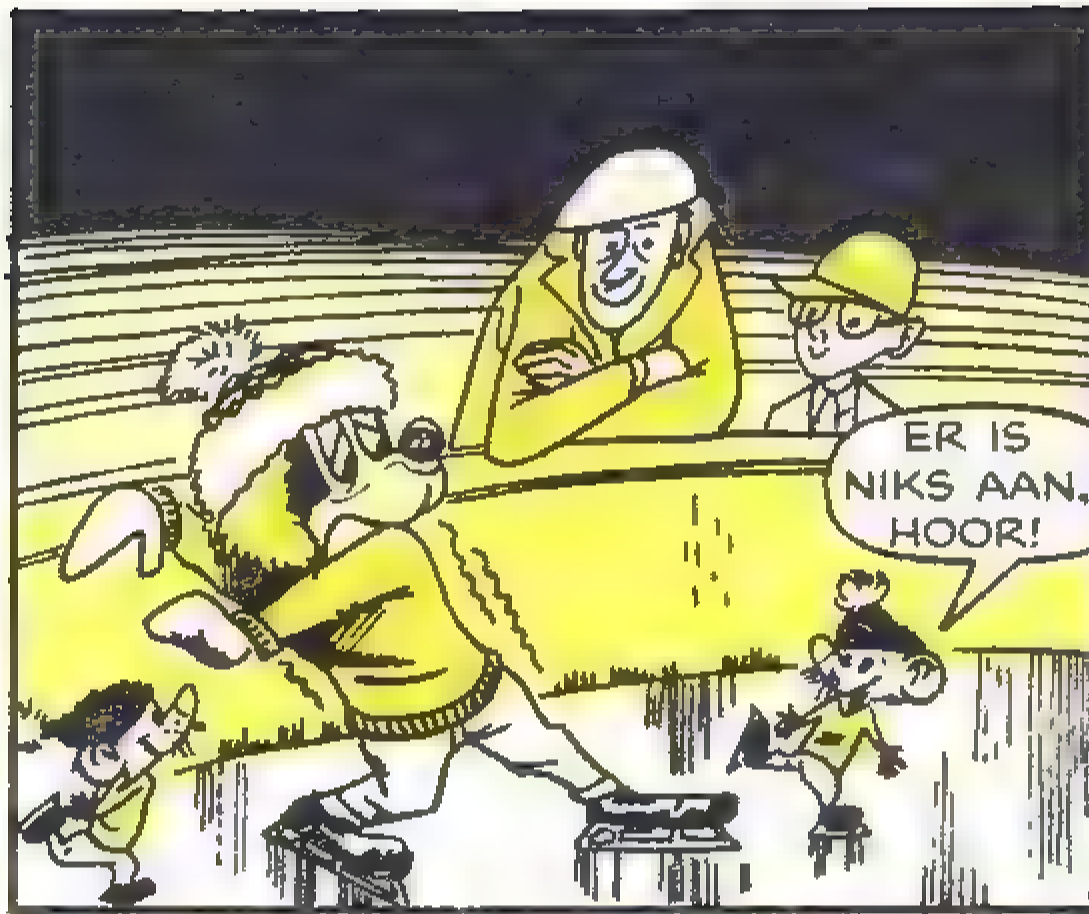

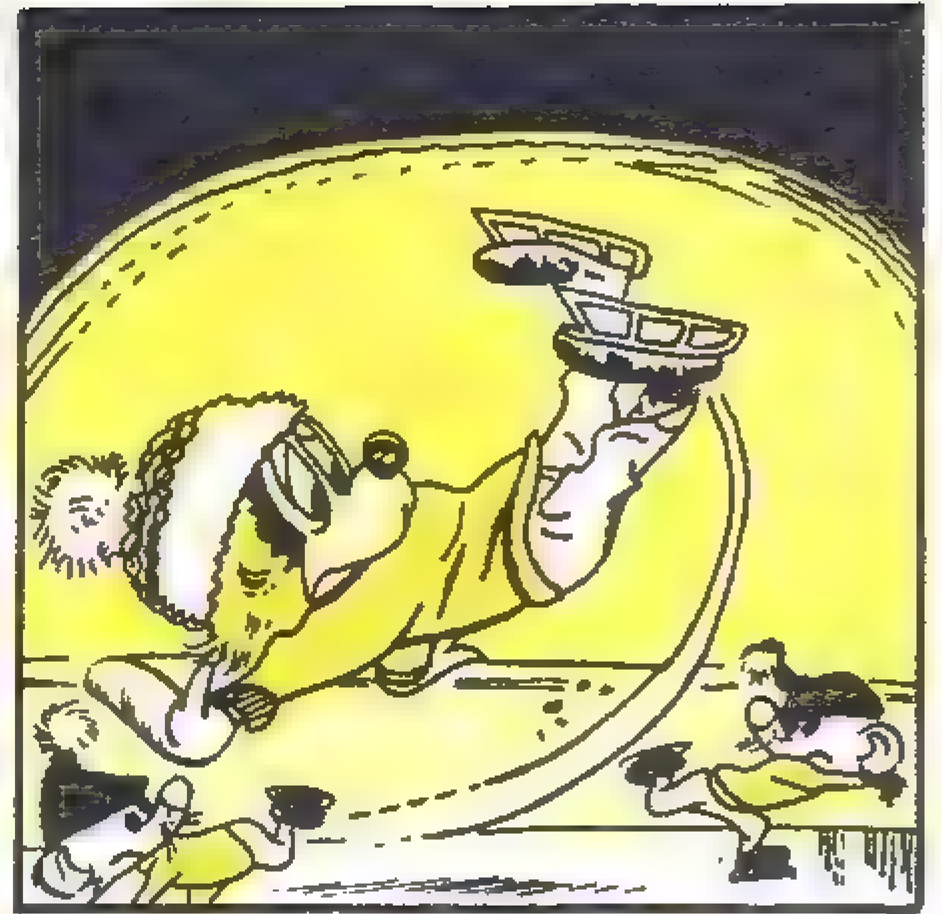

Hij fluisterde Wikwak in het oor wat hij van plan was en deze zei: „Ik wil je graag helpen, hoor." Toen liep Tommie naar de stal van Batty. Hij deed de teugels van het paard om Wikwak heen en wond hem opnieuw op, maar zorgde ervoor dat hij nu niet te lang draaide. „Zo," zei hij. „En nu maar lopen."

Daar ging Wikwak met Batty achter zich aan. Het paard, dat erg slaperig was, wist eerst niet goed wat hem overkwam, maar toen hij een eind gelopen had, bromde hij: „Het is toch wel lekker, zo'n ochtenddraf." Hij kreeg er steeds meer schik in en toen hij terugkwam, at hij een hele bak haver leeg.

LEONARD

ER IS NIKS AAN, HOOR!

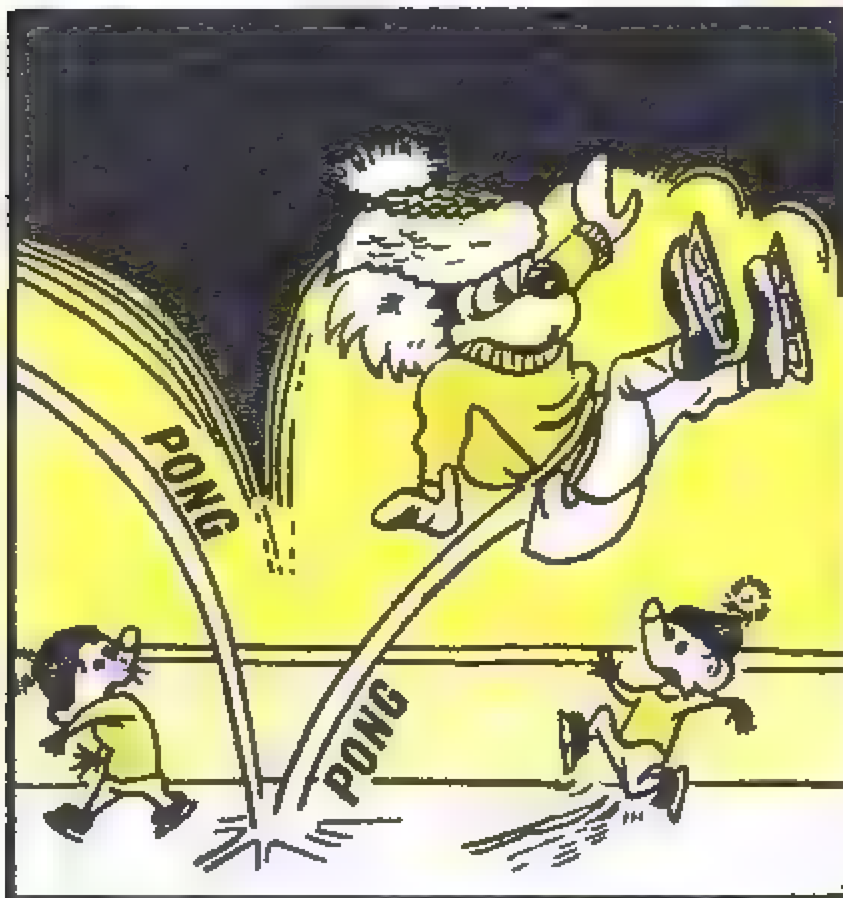

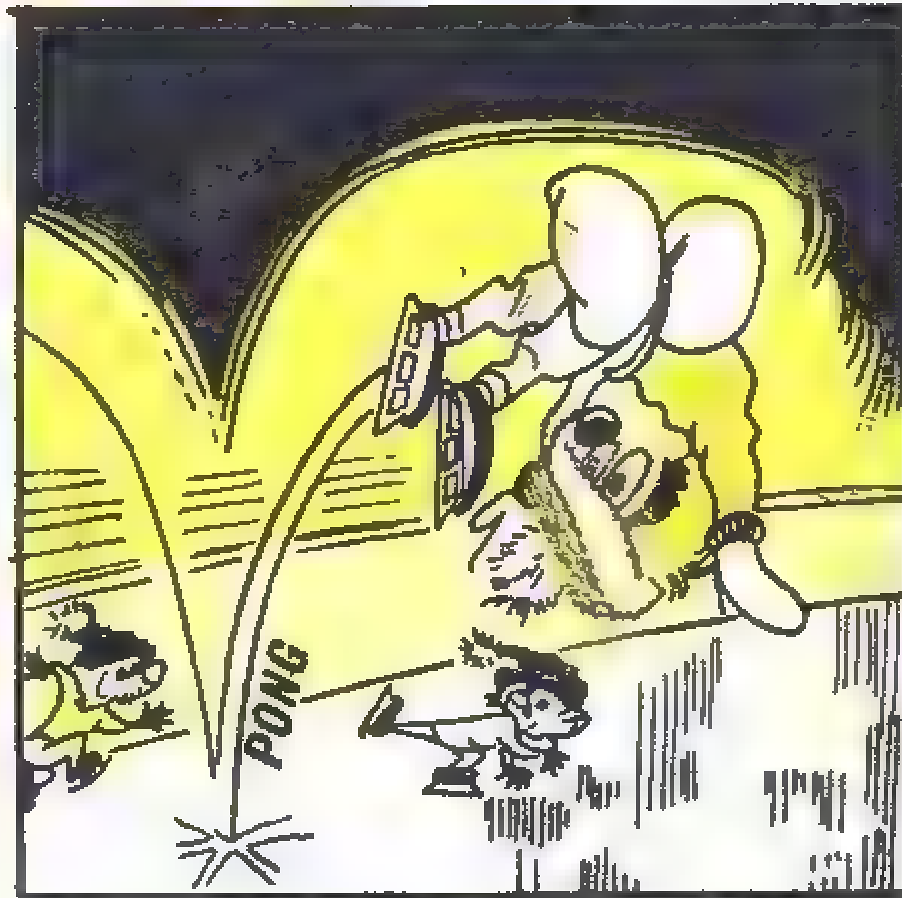

AU!
BONG!

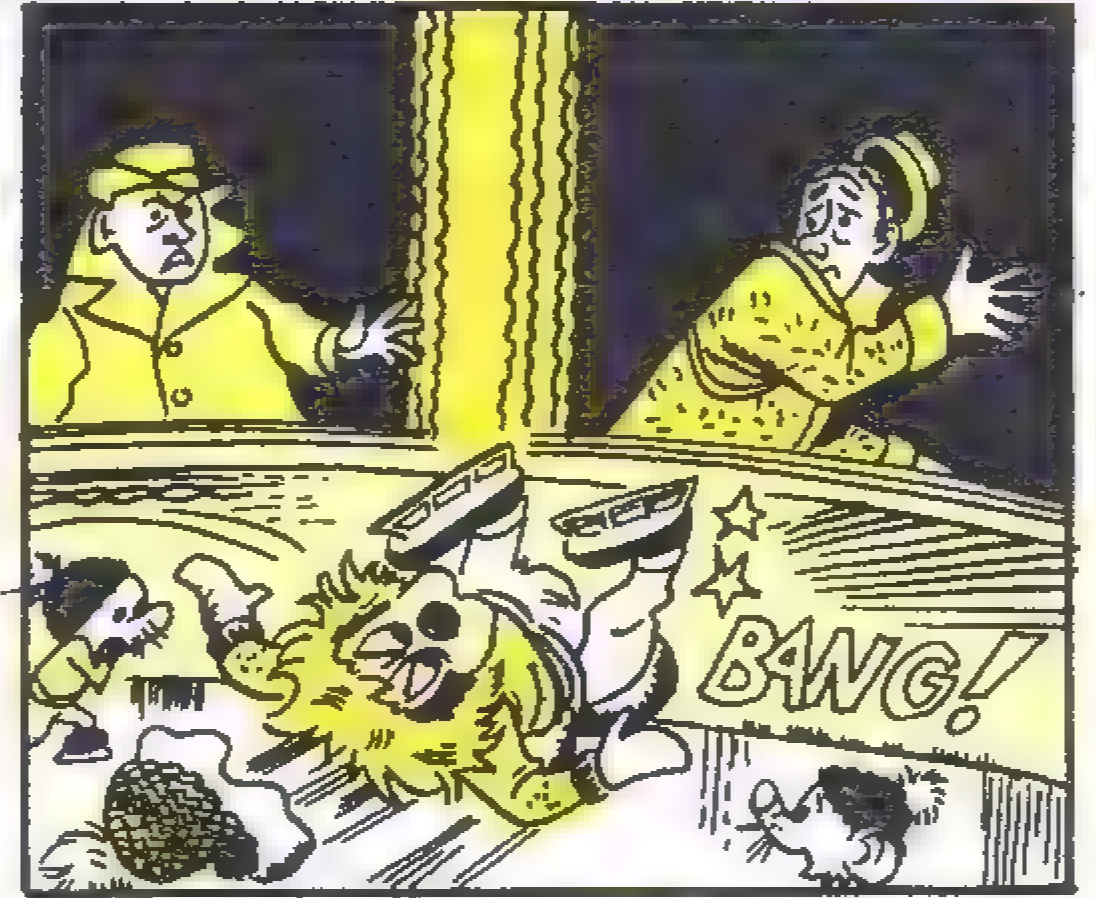

WACHT EVEN!

VOORUIT MAAR!

PONG
PONG

PONG

BANG!

LATER...
SCHAATSEN TE HUUR
DANK U WEL!

BONS!

ER IS NIKS AAN!

BILLIE TURF

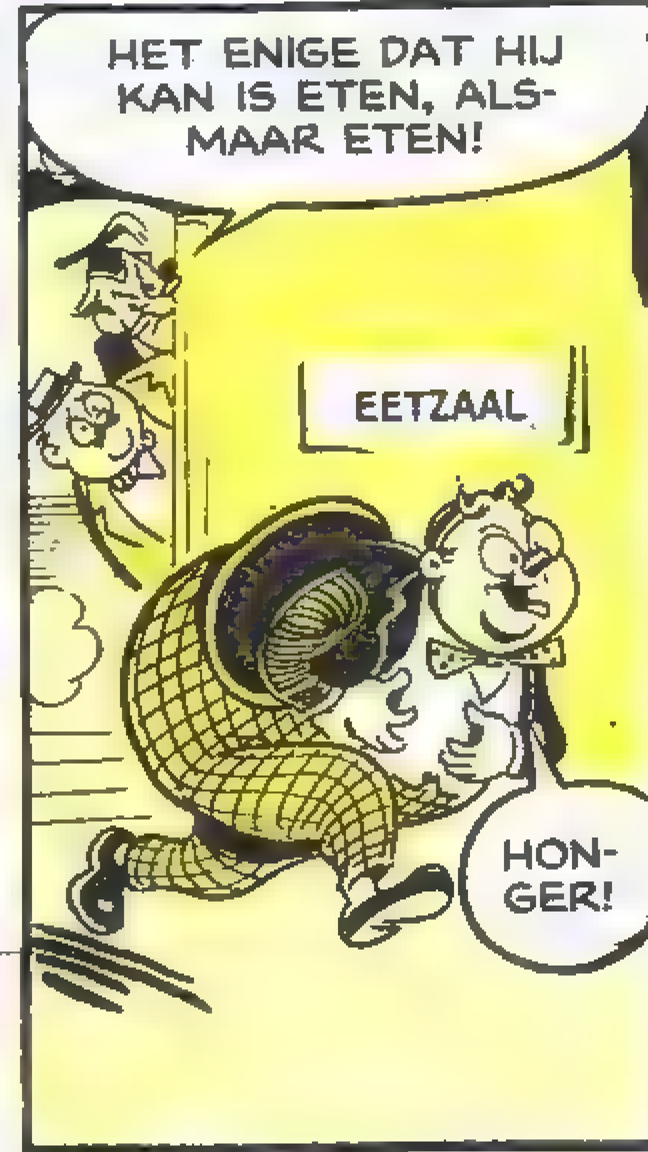
Het dikste studentje ter wereld

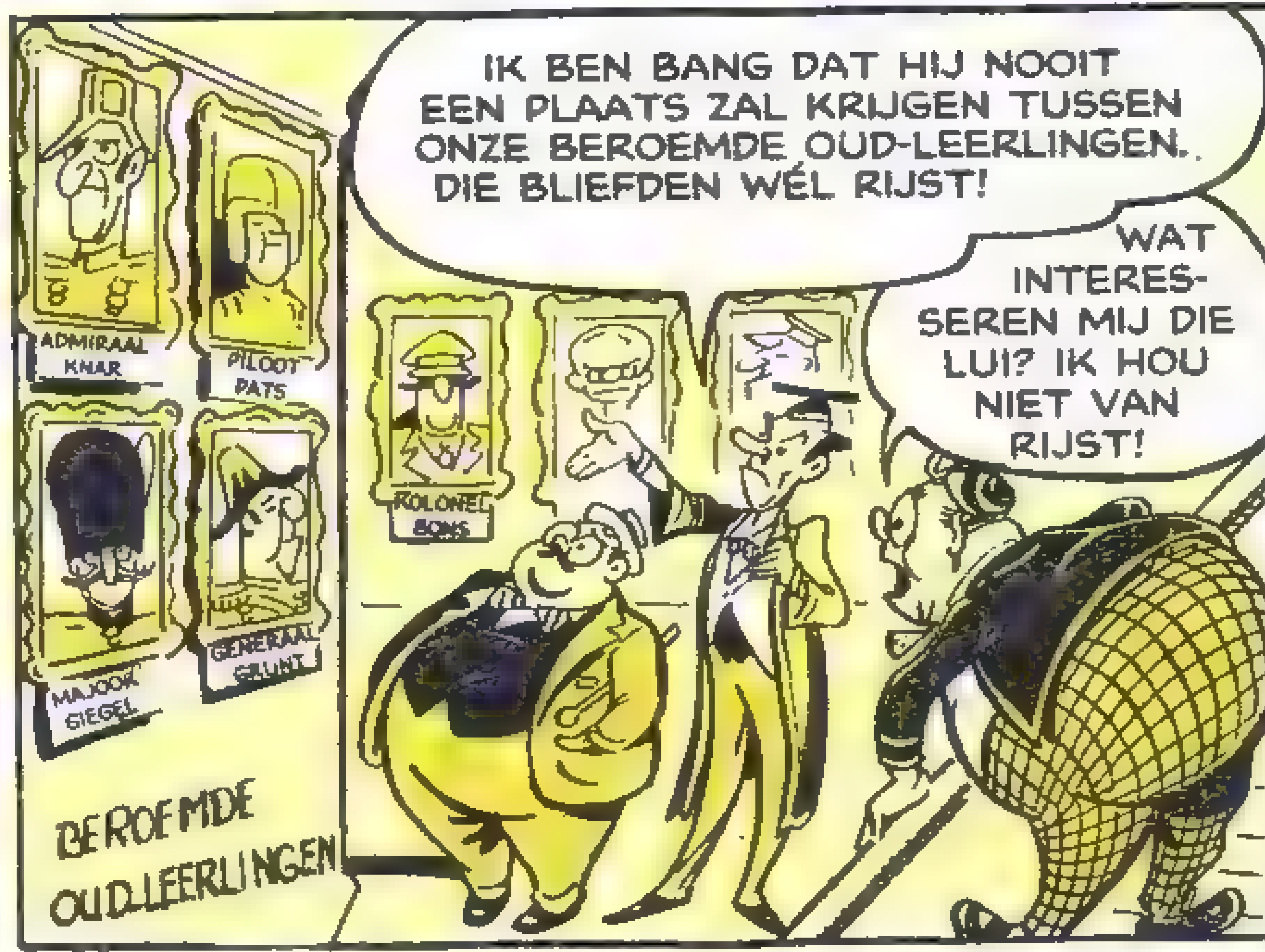

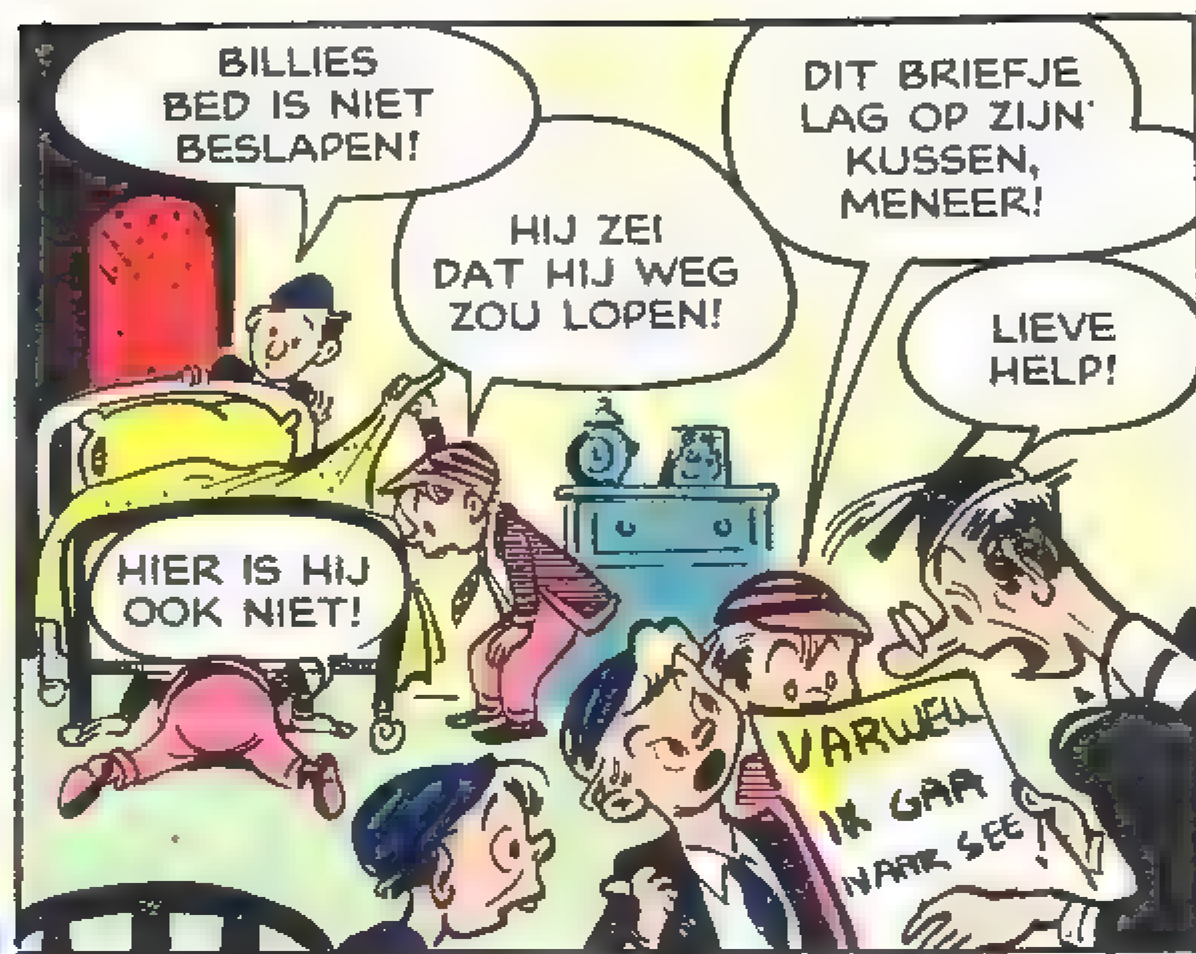

SUPER SCHEEPVAART MIJ
LUXE
REIZEN
NAAR DE ZUID-ZEE
IK HEB GENOEG VAN DE SCHOOL EN VAN REKENEN EN VAN DIE EEUWIGE RIJST. IK GA NAAR ZEE, DAT IS PAS JE WARE!
LAAT ME NIET LACHEN!

MAAR BILLIE MEENDE HET ECHT. DE VOLGENDE MORGEN HING ER EEN TOUW UIT EEN RAAM VAN DE SLAAPZAAL. DE DIKZAK WAS VERDWENEN.
JONGENS SCHOOL

BILLIES BED IS NIET BESLAPEN!
HIJ ZEI DAT HIJ WEG ZOU LOPEN!
DIT BRIEFJE LAG OP ZIJN KUSSEN, MENEER!
LIEVE HELP!
HIER IS HIJ OOK NIET!
VARWELL IK GAA NAAR SEE

INTUSSEN WAS BILLIE IN DE HAVEN AANGEKOMEN...
ZO, WIL JIJ NAAR ZEE? NOU, IK KAN OP DE SCHUIMER WEL IEMAND GEBRUIKEN. KOM MAAR MEE.

WE VERTREKKEN AANSTONDS. MATROOS SLOKKER ZAL JE JE WERK WIJZEN.
HOERA! DIT IS PAS LEVEN! NIET MEER NAAR SCHOOL EN LEKKER VAREN!

ALLEE, DIKKE! AAN DE GANG OF IK BEWERK JE MET MIJN TOUWTJE!
HELP!
KLETS!

VLUGGER! WE VAREN DIRECT AF!
IK DACHT DAT ZEELUI NIETS ANDERS DEDEN DAN NAAR DE GOLVEN KIJKEN!

MAAR VAN REKENEN BEN IK IN ELK GEVAL AF!

ZO, EN NU DE ZAKKEN TELLEN. ER MOETEN ER 99 ZIJN.
WÁT? LIEVE HELP, MOETEN ZEELUI OOK REKENEN?

NU BEN JE AL ZESTIEN KEER OPNIEUW BEGONNEN EN HET KLOPT NOG STEEDS NIET, DOMKOP!
1 ZAK
2 ZAKKE

KOM, DIKZAK, WE GAAN EERST EEN HAPJE ETEN!
HEERLIJK! ZEELUI ETEN WEL WAT BETERS DAN RIJST!

DE BEMANNING BESTAAT UIT CHINEZEN, ZIE JE!
JA TOCH! WIJ ALLE DAGEN RIJST ETEN. GOED VOOR GEZONDHEID!
RIJST? NEE TOCH?
RIJST
RIJST

IK EET GEEN HAP MEER, O ZO!
HOE DURVEN JIJ? RIJST ZIJN ONS NATIONAAL GERECHT!
RIJST MAKEN JOU STERK, SLAPPE!

BILLIE WAS DUS NAAR ZEE GEGAAN. HIJ HAD ER SPIJT VAN DAT HIJ HET GEDAAN HAD, MAAR HIJ ZOU NOG MEER SPIJT GEHAD HEBBEN ALS HIJ GEWETEN HAD, DAT DE SCHUIMER EEN SMOKKELSCHIP WAS EN DAT DE KAPITEIN MILITAIRE GEHEIMEN AAN HET BUITENLAND WILDE VERKOPEN.
SCHUIMER

DIT DOOSJE BEVAT EEN FILM WAAR GEHEIMEN OP VASTGELEGD ZIJN. IK ZAL HET IN DEZE ZAK MET RIJST VERBERGEN.
FILM
RIJST

GOED IDEE. NIEMAND ZAL HET IN EEN ZAK MET RIJST ZOEKEN!
WAT DOE JIJ HIER, DIKZAK?
M...MENEER DE KAPITEIN, KAN IK IETS ANDERS TE ETEN KRIJGEN DAN RIJST?
RIJST

VERDWIJN UIT MIJN OGEN! WE HEBBEN RIJST AAN BOORD EN JE ZÚLT HET ETEN!
RIJST

VRESELIJK! HET HELE SCHIP ZIT VOL MET RIJST! HEE, WAT LIGT DAAR?
FILM

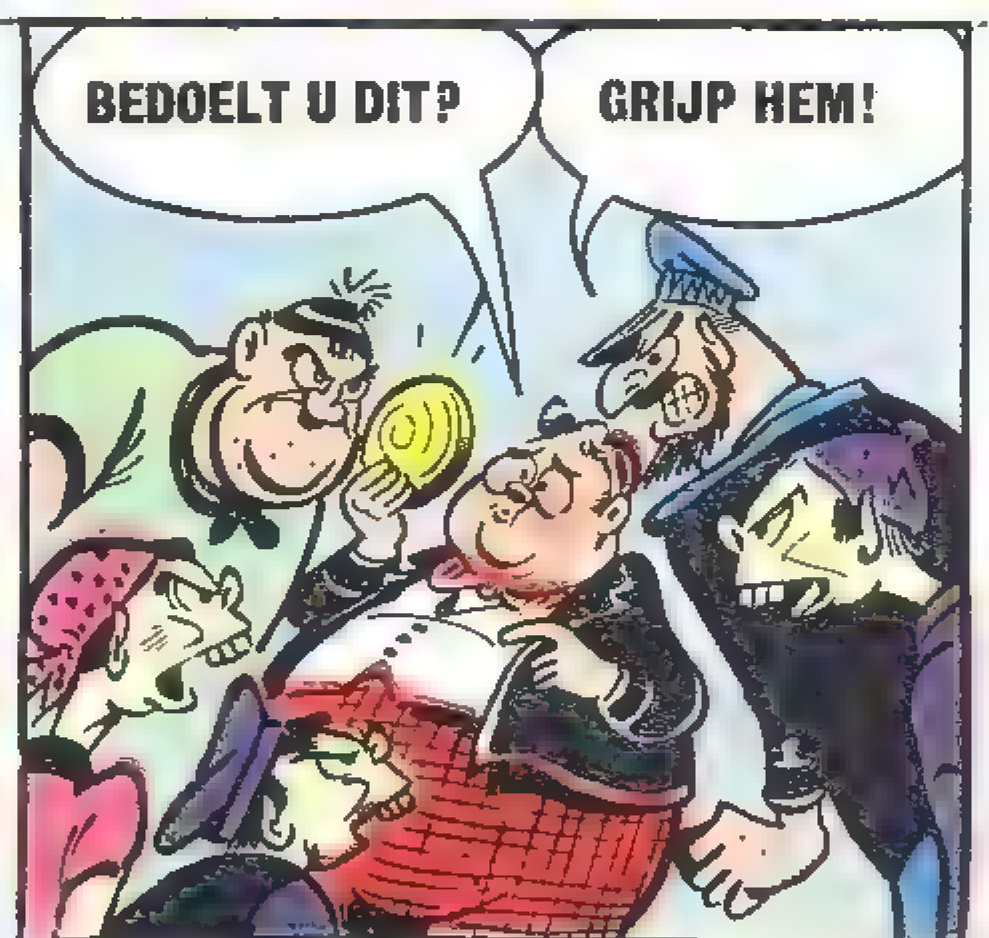

IK WED DAT ER SNOEPGOED OF ZO IETS IN ZIT. IK ZAL HET VOOR ALLE ZEKERHEID MAAR MEENEMEN!
RIJST
RIJST

IK GOOI AL DIE RIJST GEWOON OVERBOORD. DAN MOETEN ZE ME WEL IETS ANDERS TE ETEN GEVEN!
RIJST
SCHUIMER

HÈ, HÈ, DAT IS WEG! NEGENENNEGENTIG ZAKKEN RIJST! GOED VOOR DE VISSEN!
RIJST
RIJST

DAT WAS EEN GOED IDEE OM DIE FILM IN EEN ZAK RIJST TE VERSTOPPEN, HÈ?
WAT ZULLEN WE NOU KRIJGEN?

WÁT? HEB JIJ DE RIJST OVERBOORD GEGOOID, EEND? IN EEN VAN DE ZAKKEN ZAT IETS VERBORGEN!
RIJST

BEDOELT U DIT?
GRIJP HEM!

ALLE MENSEN, ZE WILLEN ALLEMAAL DAT DOOSJE HEBBEN. IK MOET ME VERBERGEN!
GRIJP DIE DIKKE!
PAK HEM!
RADIO-HUT

VOORUIT, MANNEN, DRUK DE DEUR IN!
BANG!! BENS!
HET GAAT NIET. HIJ ZIT ERTEGENAAN!
HELP! MOORD!

HIJ IS AAN HET SEINEN.
HELP! S.O.S! KOM ME BEVRIJDEN!
RADIO

EEN SCHIP VAN DE MARINE VING DE BOODSCHAP OP.
HELP! SOS! HELP!

EEN VREEMD BERICHT, KAPITEIN. EEN ZEKERE BILLIE VRAAGT OM HULP.
HM. VRAAG ZIJN POSITIE EENS OP.

WAAR IS UW SCHIP? WAT IS UW POSITIE?
MOEILIJK! ANDERS RIEP IK JE NIET, EZEL!

WEET IK WAAR DIT SCHIP IS. VOLG HET RIJSTSPOOR MAAR, DAN KOM JE ER ALTIJD!
KAART

HIJ HEEFT HET OVER EEN RIJSTSPOOR, MENEER. IK SNAP ER NIKS VAN, MAAR ONZE HELIKOPTER GAAT KIJKEN.
RIJSTSPOOR, ZEG JE?
RADIO

IK ZIE EEN LANGE WITTE STREEP BENEDEN. DAT ZOU RIJST KUNNEN ZIJN!
MARINE
DANK JE. WE ZULLEN HET SPOOR VOLGEN!

EN ZO KWAM HET MARINEVAARTUIG TENSLOTTE BIJ HET SMOKKELSCHIP...
HOERA! DE MARINE KOMT ME BEVRIJDEN!
AHOI! WE WILLEN UW SCHIP ONDERZOEKEN!
SCHUIMER

PRIMA WERK, JONGEMAN! ALS JIJ ER NIET WAS GEWEEST, ZOUDEN ZE DE GEHEIMEN VERKOCHT HEBBEN!
O, IK DACHT DAT ER SNOEPGOED IN ZAT!

Het beroemdste huis ter wereld

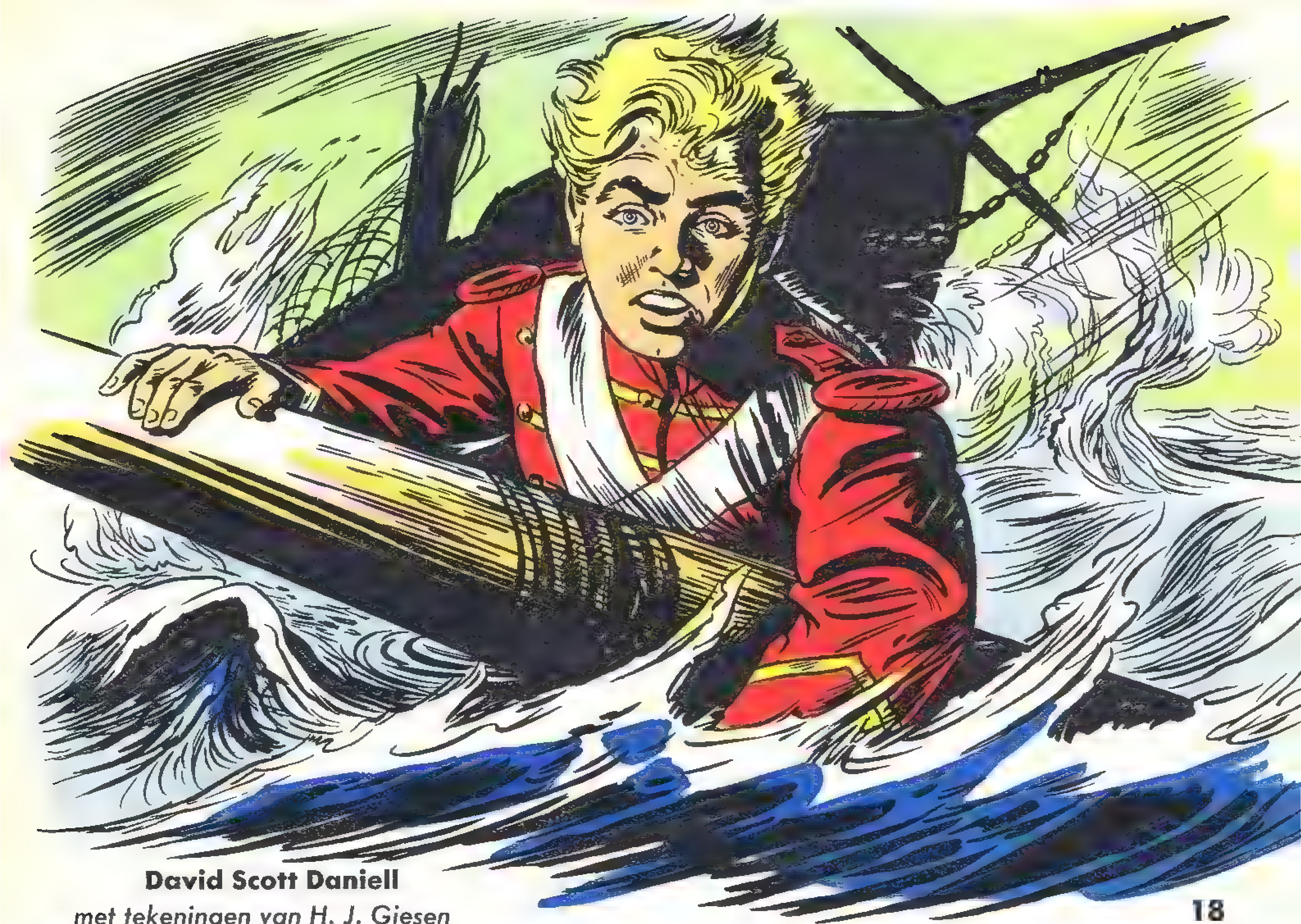
Het beroemdste huis ter wereld is ongetwijfeld het Witte Huis in Washington, de ambtswoning van de president van de Verenigde Staten. De Amerikanen zouden zich nu Washington niet meer zonder het Witte Huis kunnen voorstellen, maar aanvankelijk was men het met de bouw ervan helemaal niet eens. De toenmalige president, George Washington, had architect James Hoban uit Charleston opdracht gegeven het huis te bouwen. Maar het Amerikaanse volk vond de kosten van vijfentwintigduizend dollar veel te hoog en hier en daar hoorde men het woord geldverspilling. Bovendien vond men Washington niet de geschikte stad voor de woning van de president. Maar George Washington wist zijn zin door te drijven en in 1792 werd met de bouw begonnen. Helaas heeft hij er zelf nooit in gewoond, want tijdens de bouw, in 1799, stierf hij. John Adams, zijn opvolger, was de eerste president die in de nieuwe ambtswoning zijn intrek nam.

Dat het vroeger in de woning van de president nogal gemoedelijk toeging, bewijst het feit, dat ieder die dat wilde, zonder moeilijkheden in en uit kon lopen. En op wasdag kon men in de tuin de vrouw van president Adams, net als alle andere Amerikaanse huisvrouwen, de was zien ophangen. Natuurlijk is daar intussen wel verandering in gekomen.

Tweemaal werd het Witte Huis door brand geteisterd: in 1814 en in 1929. Na het herstel bleven er op de buitenmuren vieze zwarte sporen van de brand zichtbaar. Om die te verbergen heeft men toen een dikke laag witte verf aangebracht. Vanaf die tijd heet de presidentswoning het Witte Huis, wat ook de officiële naam geworden is.

Tijdens de regering van president Truman was het Witte Huis aan een grondige restauratie toe. Enkele mensen kwamen toen met het voorstel het huis af te breken en een heel nieuw te bouwen. Maar als één man protesteerden alle Amerikanen. Ondanks het feit dat de restauratie driemaal zoveel kostte als het bouwen van een nieuwe ambtswoning, onderging het Witte Huis van binnen een totale vernieuwing. Het uiterlijk bleef bij het oude, tot opluchting van het Amerikaanse volk, dat maar wat trots is op het beroemdste huis ter wereld.

David Scott Daniell
met tekeningen van H. J. Giesen

18

Olivier lijdt schipbreuk

KORTE INHOUD: *Olivier Crow, leerling-tamboer bij het honderdelfde regiment infanterie van het Britse leger, en zijn nichtje Pollie Trott zijn na een avontuurlijke zeereis op Sicilië aangekomen. Het is juni 1806 en overal in Europa wordt gevochten tegen Napoleon. Sergeant Trott, de vader van Pollie, en soldaat Pilchard krijgen opdracht de gevangene Zucconi, die voor de krijgsraad moet verschijnen, op het schip de Zwaluw naar Gibraltar te brengen. Olivier moet hen vergezellen om voor de krijgsraad tegen Zucconi te getuigen. Pollie gaat als verstekelinge mee. Onderweg vergaat de Zwaluw. De bemanning wordt opgepikt door een Italiaans zeeroversschip, dat later wordt overmeesterd door een Engels fregat. Zucconi ontkomt met Pollie en Olivier naar het vasteland. Sergeant Trott en soldaat Pilchard gaan hen achterna. Zucconi brengt de kinderen bij een boer, maar zij ontsnappen. Gedreven door honger sluipen ze een herberg binnen, waar even later sergeant Trott, soldaat Pilchard en twee Engelse heren arriveren. De laatsten herkent Olivier als spionnen voor Frankrijk. Hij luistert een gesprek af dat zij voeren met een Franse kapitein en waarbij zij de plannen van de Engelse legerleiding verraden. Om hun plannen in de war te sturen besluiten Pollie en Olivier een wiel van hun koets los te zetten, zodat dit er, als de spionnen op reis gaan, onderweg af zal lopen. De volgende morgen wachten ze de koets op, maar zien tot hun grote schrik dat behalve de twee spionnen ook sergeant Trott en soldaat Pilchard erin zitten.*

Een eindje verderop lag de zeer scherpe bocht, waar de diligence naar alle waarschijnlijkheid in elkaar zou zakken en over de kop slaan. . .

Met vallen en opstaan en zonder acht te slaan op de bulten en schrammen die ze onderweg opliepen, bereikten de twee de lager gelegen weg. Aan hun linkerkant, op een afstand van ongeveer honderd meter, kwam de koets juist de bocht om.

,,Pollie," zei Olivier verschrikt, ,,als de postiljons nu eens geen notitie van ons nemen! Ze kunnen wel denken dat we twee voorbijgangers zijn die zo maar wat tegen hen staan te wuiven!"

,,Lieve help!" zei Pollie.

Ze keek verwilderd om zich heen en rende naar een rotsblok toe, dat er uit zag als een enorme kei. Ze begon er wanhopig tegen te duwen en riep opgewonden: ,,Gauw, help me! Die kei ligt los. Als we hem kunnen kantelen, rolt hij vanzelf de weg op en dan moeten ze wel stoppen, of ze willen of niet!"

Ze zagen de koets, die de eerste bocht al achter de rug had, langzaam op zich af komen. Met vereende krachten zetten ze hun schouders tegen de zware kei. Even scheen het alsof er geen beweging in te krijgen was. Maar toen de kinderen

zich hijgend tot het uiterste inspanden, begon het rotsblok plotseling naar één kant over te hellen, bleef één seconde in evenwicht staan en rolde daarna in de richting van het ravijn.

Met ingehouden adem keken Pollie en Olivier de kei na. Deze botste tegen een paar andere grote stenen en naderde tenslotte met angstwekkende snelheid de rijweg.

De koets was vlakbij. Toen de postiljons volkomen onverwacht het zware rotsblok op zich af zagen komen, raakten ze geheel overstuur. Waarschijnlijk vreesden ze een hinderlaag of dachten dat er een aardverschuiving op til was.

Met een hevige ruk aan de teugels en onder oorverdovend geschreeuw hielden ze hun paarden in. Op het ogenblik dat deze met een schok tot staan waren gekomen, trokken de postiljons hun messen, sneden bliksemsnel het tuig door en galoppeerden weg zonder zich ook maar een ogenblik te bekommeren om het lot van hun passagiers.

Tegelijkertijd brak met een scherp gekraak de as van de diligence in tweeën. Het zware voertuig kantelde onmiddellijk op zijn linkerzijde. De beide achterste paarden begonnen onder een hevig gebries in doodsangst achteruit te trappen Weldra hadden ook zij hun tuig vernield. Daarop sloegen ze op hol, in de richting van de berghelling.

Terwijl dit wilde tafereel zich afspeelde, waren Pollie en Olivier langs de kant van de weg naar de koets toegesneld. Halverwege bleven ze stokstijf staan. Een van de spionnen wachtte hen met een pistool in de hand naast de koets op.

„Aha!" schreeuwde hij. „Dus dat hebben jullie ons geleverd!"

„Ga liggen, Pollie! Vlug!" riep Olivier.

Dicht naast elkaar doken ze achter een vooruitspringend rotsblok weg. Terwijl het hart hen in de keel bonsde, sloegen vlak boven hun hoofden twee kogels te pletter.

Duidelijk hoorden ze de andere spion roepen: „Wat is er aan de hand, Alan? Tegen wie heb je het?"

„Kom hier en neem je pistolen mee, George," antwoordde de ander. „Het zijn die twee brutale apen van gisteren. Ik heb ze op een haartje gemist."

„Waar zitten ze dan, Alan?"

„Achter die rots daar. Ga jij daarlangs, dan blijf ik aan deze kant. Het moet nu maar eens afgelopen zijn."

„We hadden ze gisteren al moeten neerschieten," zei de tweede spion, terwijl hij met zijn pistolen uit de scheefhangende koets krabbelde. „Dáár, zeg je?"

„Precies, daar!"

Pollie en Olivier kropen in het uiterste hoekje van hun schuilplaats weg. Ze zweetten over hun hele lichaam. Het wegrollen van de grote kei had het uiterste van hun krachten gevergd. De aanblik van de koets met sergeant Trott en soldaat Pilchard had hen erg van streek gemaakt. En tot overmaat van ramp stonden ze nu weer van aangezicht tot aangezicht tegenover hun vijanden, die hen in koelen bloede van het leven trachtten te beroven.

Olivier greep Pollie bij haar arm en schreeuwde: „We moeten hier vandaan, Pollie! Het is onze enige kans. Elk een kant uit. En lopen wat we kunnen! Klaar?"

Pollie knikte.

„Pas op dan," waarschuwde Olivier. „Wég. . ."

Ze sprongen overeind en renden weg zo snel als hun benen hen maar konden dragen. Op goed geluk vlogen ze weer tegen de helling op. Telkens veranderden ze zo snel mogelijk van richting om wat bescherming te zoeken achter de rotsblokken waarmee het terrein bezaaid was. Tot hun onuitsprekelijke vreugde hoorden ze op dit kritieke ogenblik opeens de rustige stem van soldaat Pilchard.

„Wat is er aan de hand, heren?" vroeg hij beleefd. „Hebben we met een stel struikrovers te doen gekregen?"

Onmiddellijk daarna klonk de stem van sergeant Trott, die zich met moeite uit de klem geraakte deur van de koets naar buiten werkte.

„Struikrovers?" riep hij. „Moet ik een handje komen helpen?"

„Vader!!" gilde Pollie uit alle macht.

„Oom Pharao!" schreeuwde Olivier ertussendoor. „Help! Wij zijn het!"

Het zware voertuig kantelde onmiddellijk op zijn linkerzijde.

Eeñ van hen slaakte een serie scheldwoorden, smeet zijn pistool neer en zette het op een lopen. Doodsbenauwd volgde de tweede zijn voorbeeld.

„Schiet op, Alan!" riep een van de spionnen zijn helper toe.

Bijna tegelijkertijd klonken er twee schoten. Maar dank zij het feit dat de kinderen nog steeds zigzagsgewijs voortrenden, werden ze geen van beiden geraakt.

„Sergeant!" riep soldaat Pilchard. „Heb je ooit! Het zijn Pollie en Olivier!"

„Erop af, Pharao!" brulde sergeant Trott. „Ga jij die magere daar achterna, dan neem ik die andere wel voor mijn rekening. Handen omhoog, jullie twee! En een beetje gauw!"

Tot hun grote opluchting zagen Pollie en Olivier dat ze niet langer beschoten werden. Beide spionnen hadden zich omgedraaid en stonden met hun pistool in de hand de komst van sergeant Trott en soldaat Pilchard af te wachten, die snel hun wapens te voorschijn hadden gehaald. Zonder aarzelen liepen ze recht op de beide spionnen af.

„Niet schieten voordat je dicht genoeg bij bent, Pharao!" zei de sergeant.

„Laat dat maar aan mij over, sergeant," antwoordde de soldaat.

De vastberaden houding en de doodsverachting waarmee de soldaten langzaam maar zeker dichterbij kwamen, brachten de spionnen klaarblijkelijk niet weinig van hun stuk.

„Als je nog één voet verzet, schiet ik je neer, kerel!" riep de ene de sergeant toe.

„We zullen weleens zien wie er het eerst bij is," antwoordde Trott, terwijl hij rustig voortliep.

Onbewust van het feit dat ze de aanvalstactiek van de Engelse infanterie in praktijk brachten, lieten de sergeant en zijn helper zich door geen enkele bedreiging van hun stuk brengen. Het resultaat bleef niet uit. Trotts tegenstander kreeg het al spoedig met zijn zenuwen te kwaad. Toen hij zijn eerste schot loste, beefde zijn hand zodanig, dat de kogel op veilige afstand over het hoofd van de sergeant vloog.

Even later begon de tweede spion te schieten. Maar deze bleek al even onervaren, zodat ook hij zijn doel miste. Steeds verder drongen hun tegenstanders op en ineens zonk de beide spionnen het laatste restje moed in de schoenen. Een van hen uitte een serie scheldwoorden, smeet zijn pistool neer en zette het op een lopen.

Doodsbenauwd volgde de tweede zijn voorbeeld. Even later hadden de vluchtelingen de plek bereikt waar de twee op hol geslagen paarden, van de ergste schrik bekomen, nu rustig tussen de rotsblokken liepen te grazen. De spionnen bedachten zich geen ogenblik. Ze klauterden in allerijl elk op een paard, galoppeerden met een wijde boog om de verongelukte koets heen en waren op de bochtige weg langs het ravijn weldra uit het gezicht verdwenen.

Inmiddels hadden Pollie en Olivier, hijgend en bevend van angst, het laatste stukje van de helling afgelegd, dat hen nog van de redders scheidde.

„Oom Pharao!" riep Olivier uit. „Waarom heeft u ze nu toch nog laten ontsnappen?"

„Och, daar hebben we onze redenen voor, Olivier! Onze pistolen waren niet geladen, weet je?"

„Nee," lachte sergeant Trott, „daar hadden we geen tijd voor. We hadden trouwens geen van tweeën kogels bij ons. Maar het heeft gelukkig geen verschil gemaakt, zoals jullie wel zult hebben gemerkt."

„Vader," zei Pollie half huilend, „ze hadden u wel kunnen doodschieten. . ."

„Doodschieten? Wat een onzin, beste

meid. Maar vertel me eerst eens, er mankeert jullie toch niets? En hoe komen jullie in deze rimboe verzeild? Wat heeft het allemaal te betekenen?"

„Hebben jullie Zucconi niet meer bij je?" vroeg soldaat Pilchard.

„Nee, die zijn we gelukkig eergisteren al kwijtgeraakt."

„Maar, oom," vroeg Olivier op zijn beurt, „hoe bent u in vredesnaam in die koets terechtgekomen? Met die twee gemene spionnen?"

„Als je het mij vraagt," zei soldaat Pilchard, „dan moet er nodig het een en ander worden opgehelderd. Waarom zouden we er met zijn allen niet eens een ogenblik rustig bij gaan zitten? Daar naast die koets? We hebben voorlopig tijd genoeg voor een babbeltje. Eén ding is duidelijk en dat is de hoofdzaak, jullie hebben je avontuur gezond en wel overleefd. En we zijn eindelijk weer bij elkaar."

„Zeg dat wel, Pharao!" beaamde de sergeant. „Kom, jongens! Laten we erbij gaan zitten. De verrassingen zijn de wereld nog niet uit."

Met een zucht van verlichting ging het viertal naast de verongelukte diligence aan de kant van de weg zitten.

„Ziezo, beste meid," zei sergeant Trott, terwijl hij zijn blik voldaan op zijn dochter liet rusten, „fijn dat je terug bent. Maar neem me niet kwalijk, je ziet er uit als een schoorsteenveger. En jij, Olivier, hoe is het met jou, beste jongen?"

„Prima, oom. Nu we u hebben teruggevonden, kan ons niets meer gebeuren."

„Goed gesproken," zei soldaat Pilchard prijzend. „Maar als ik het zeggen mag, we staan er toch met z'n allen niet al te best voor. De koets is naar de haaien, de paarden zijn hem gesmeerd en we zitten in een streek, waar je je benen breekt over de Franse militairen. Hoe moet dat nou verder?"

„Komt tijd, komt raad, Pharao," zei sergeant Trott. „Vertel eerst eens, Olivier, hoe zijn jullie hier beland? En waarom moesten die aardige, royale heren jullie opeens zo nodig als schietschijf gebruiken?"

Olivier stoof woedend op. „Aardige, royale heren! Franse spionnen, zegt u dat maar liever!"

„Spionnen?" vroeg de sergeant verbaasd. „Kom nou, Olivier! We kennen ze heel goed, hoor. We hebben gisteravond heel gezellig met ze zitten praten. Ze hebben ons een heerlijke maaltijd aangeboden, ze hebben een van de mooiste kamers voor ons besproken in een herberg hier in de buurt en vanmorgen na het ontbijt hebben ze ons elk een plaats in hun koets aangeboden. Ik begrijp er geen snars van waarom ze het op jullie hadden voorzien."

„Nou, vader," zei Pollie, „wacht u dan maar eens tot u hebt gehoord wat wij allemaal hebben meegemaakt. Ik zal bij het begin beginnen. Toen Zucconi ons van dat piratenschip had ontvoerd, heeft hij ons op een verlaten stuk strand aan wal gezet. Daarna zijn we eerst opgesloten in een toren en later op een boerderij, totdat Olivier een vervelend Italiaans jongetje in het water had gegooid en toen. . ."

„Ho, ho, beste meid," zei soldaat Pilchard, „niet alles tegelijk."

„Vertel maar op je gemak wat er gebeurd is," vulde sergeant Trott aan.

Daarna deden Pollie en Olivier beurtelings verslag van hun wederwaardigheden. Sergeant Trott en soldaat Pilchard vielen van de ene verbazing in de andere.

„Zo, nou ziet u het zelf," besloot Olivier. „Als we de koets hier niet tot staan hadden gebracht, was bij de haarspeldbocht daar de as gebroken!"

„Nu ja, alles is goed afgelopen," merkte soldaat Pilchard wijsgerig op. „De hoofdzaak is dat we hier gezond en wel bij elkaar zitten."

„Eén ding is ons nog altijd niet duidelijk, oom," zei Olivier. „Waar hebben die twee kerels toch al die inlichtingen vandaan over de plannen van generaal Stuart?"

„Weet je, wat ik denk?" antwoordde Pollie. „Het kan haast niet anders of een van onze eigen mensen moet zijn mond voorbij hebben gepraat."

Sergeant Trott zat met een pijnlijk gezicht over een bult te wrijven.

Heel even keken de beide mannen elkaar peinzend aan. Daarna begonnen ze tegelijkertijd te spreken.

„Hoe dan ook, het is gebeurd," zei de sergeant.

„Dat is voorbij," zuchtte soldaat Pilchard. „En als jullie het mij vragen, wordt het hoog tijd dat we Maida proberen te bereiken. We moeten generaal Stuart zo gauw mogelijk op de hoogte stellen."

„Een waarheid als een koe, Pharao," bromde sergeant Trott. „Het is alleen maar jammer, dat we twee zeer belangrijke dingen niet weten. In de eerste plaats, waar we precies zijn. En in de tweede plaats, waar we precies naar toe moeten."

„Inderdaad," antwoordde Pilchard. „Zonder een kaart komen we niet veel verder."

Meteen stond Olivier op.

„Een kaart?" zei hij. „Nou, die zal wel in de koets te vinden zijn, lijkt me."

„Laten we maar gauw gaan zoeken," stelde Pollie voor.

Een ogenblik later waren ze in de koets geklauterd, waarvan de deuren nog steeds openhingen. Onderwijl zat sergeant Trott met een pijnlijk gezicht over een bult te wrijven die hij bij de schok op zijn voorhoofd had opgelopen.

„Pharao," zei hij zacht tegen zijn metgezel, die op zijn gemak het wrak van de diligence stond te inspecteren, „het is misschien maar het beste om Pollie en Olivier niets te vertellen van wat we gisteravond aan die vriendelijke heerschappen hebben meegedeeld, vind je ook niet? Ik begin te geloven, dat we wel een beetje te veel hebben gepraat."

„Laten we er maar geen woord over zeggen, sergeant. Stel je voor! De kinderen zouden er misschien nog een voorbeeld aan nemen ook!"

Op dat ogenblik kwam Olivier met een sprong weer op de grond terecht.

„Kaarten genoeg, hoor!" riep hij verheugd. „Ik heb hier een hele map vol. Alsjeblieft, oom Pharao!"

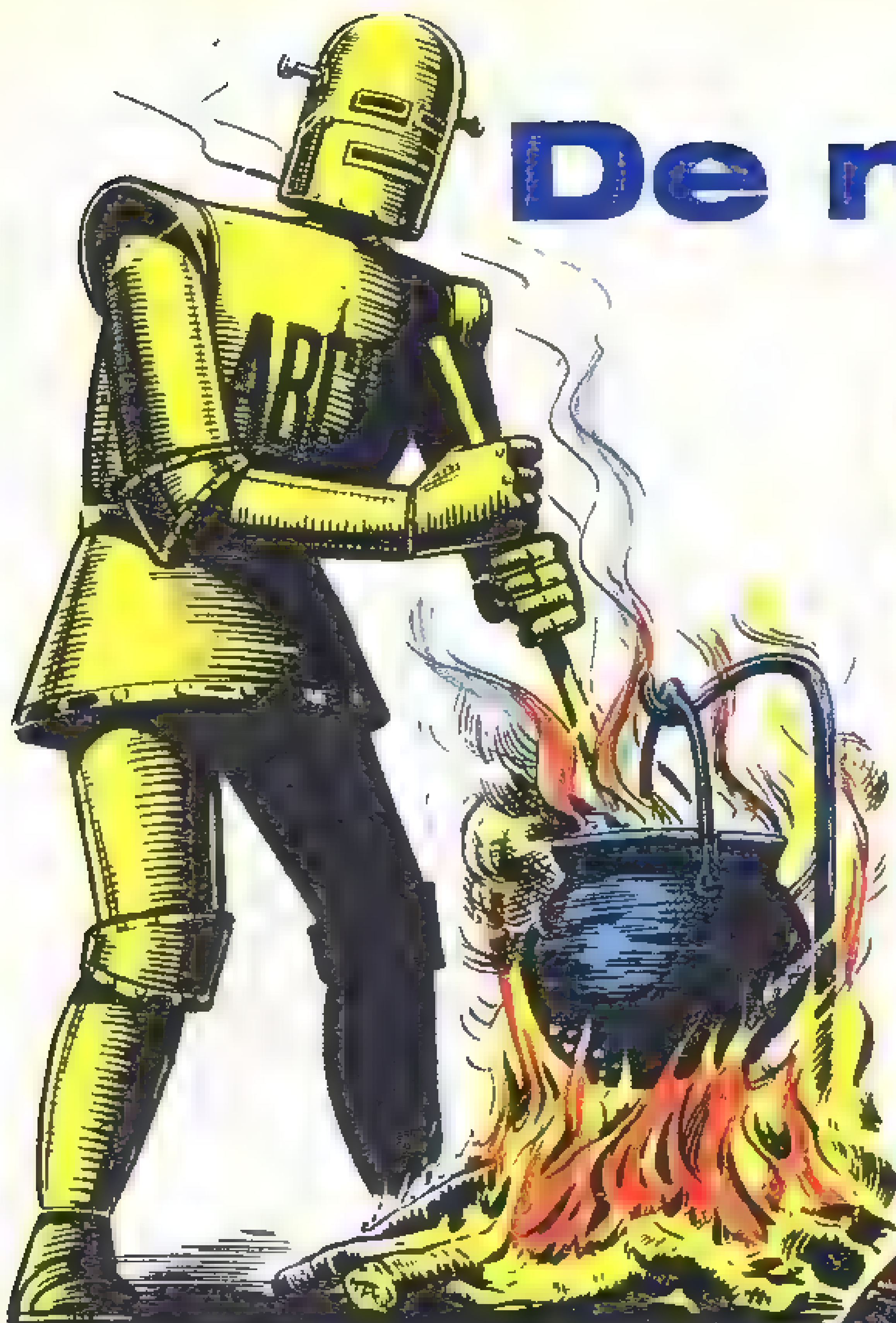
„En we hoeven ook niet van de honger om te komen," zei Pollie op haar beurt. „Er staat een hele mand met eten in de koets. Er zit van alles in, een paar broden, twee gebraden patrijzen, kaas en fruit; en nog twee flessen wijn ook. Compleet met borden, bekers en bestek. Help eens even, vader."

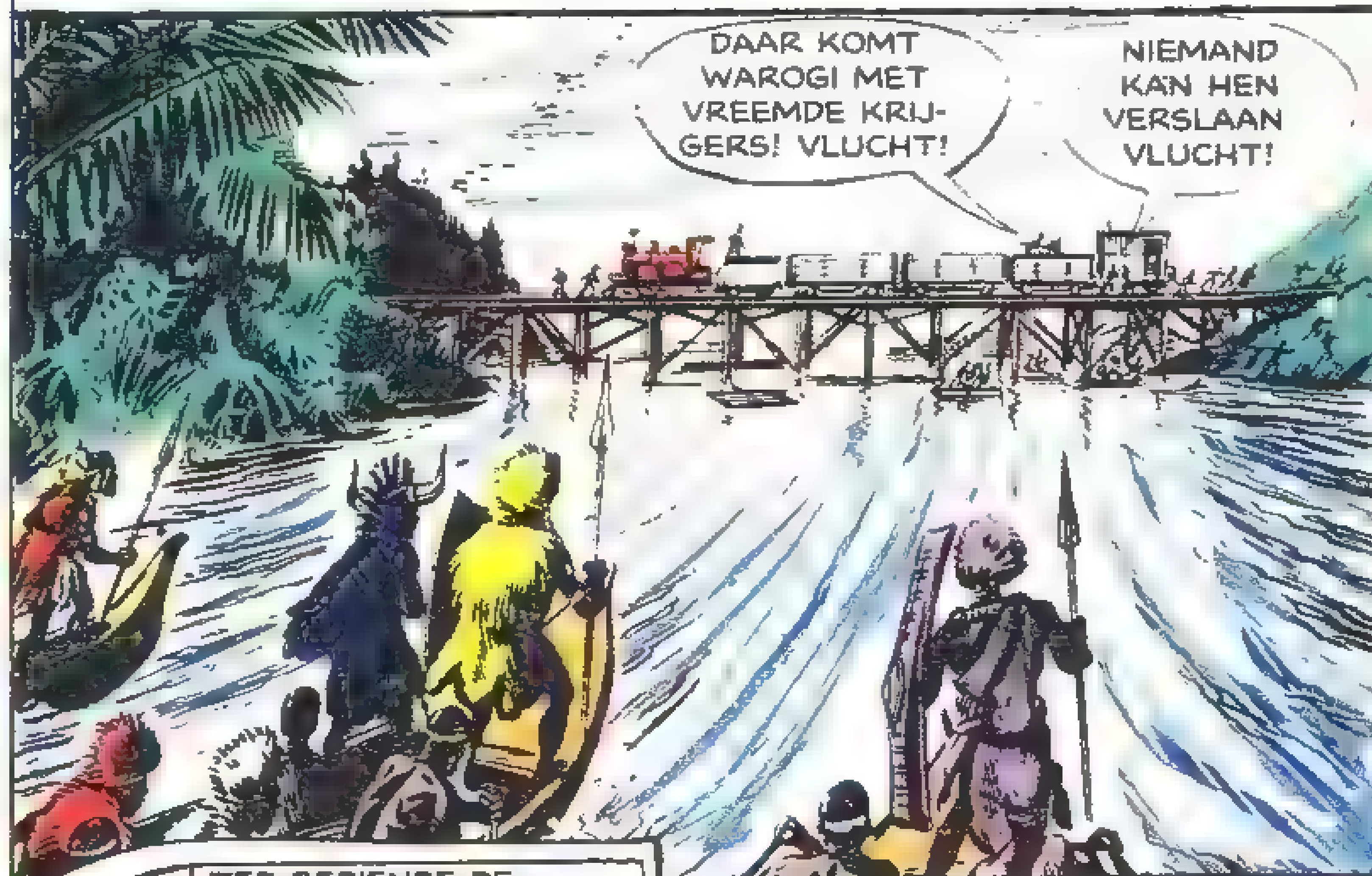
„Hoera!" zei sergeant Trott. „Dan gaan we samen nóg een keer eten als echte lords."

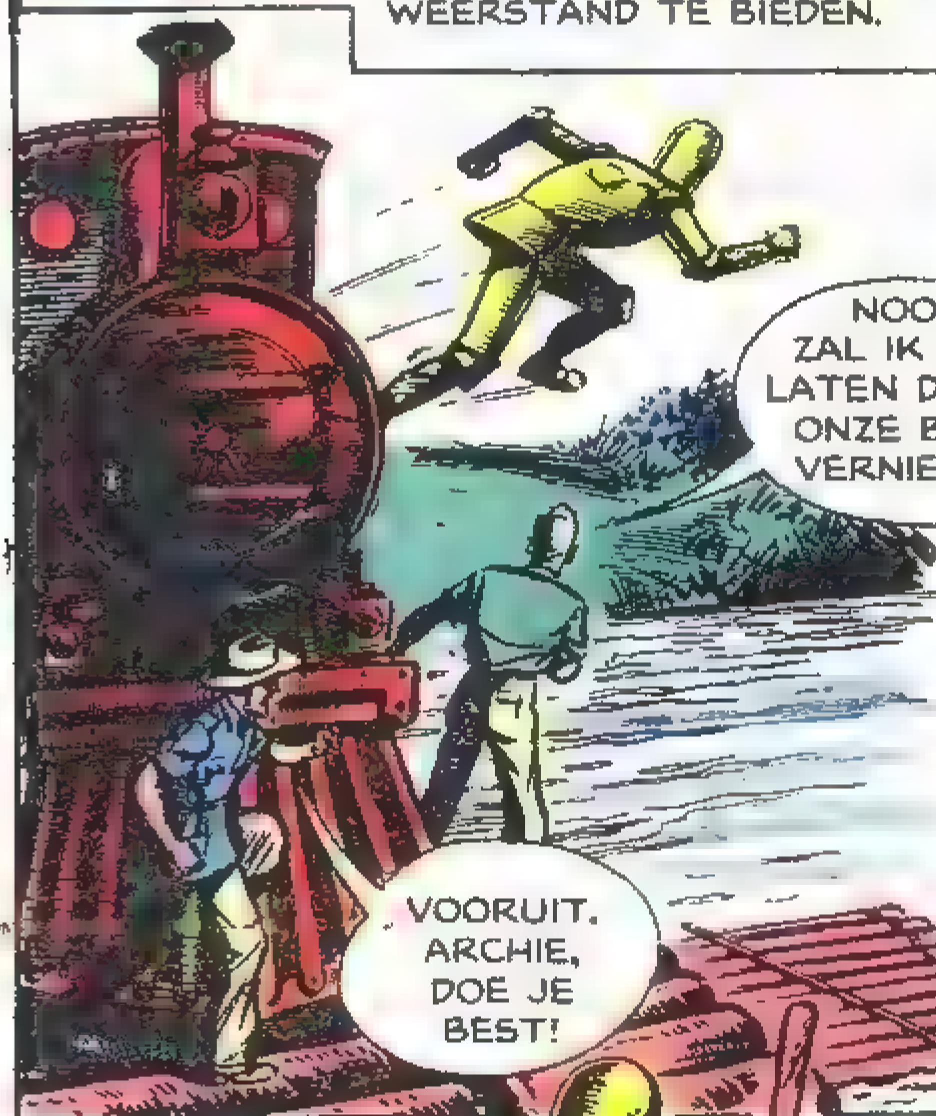
Het duurde niet lang of het hele gezelschap zat lekker te smullen. Ondertussen had Olivier een grote kaart van Zuid-Italië voor zich uitgespreid, die hij aandachtig bestudeerde.

Wordt vervolgd

De man van staal

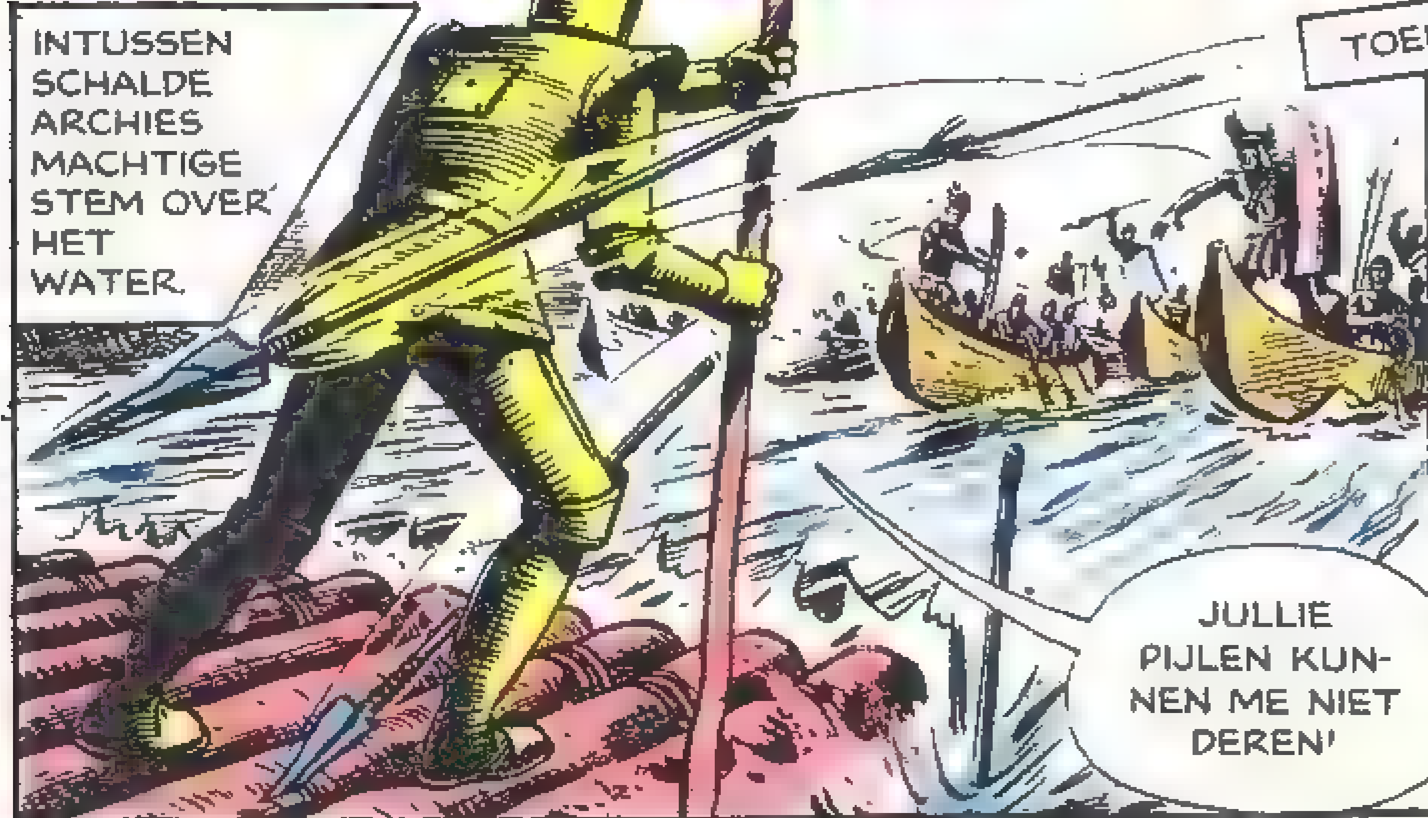

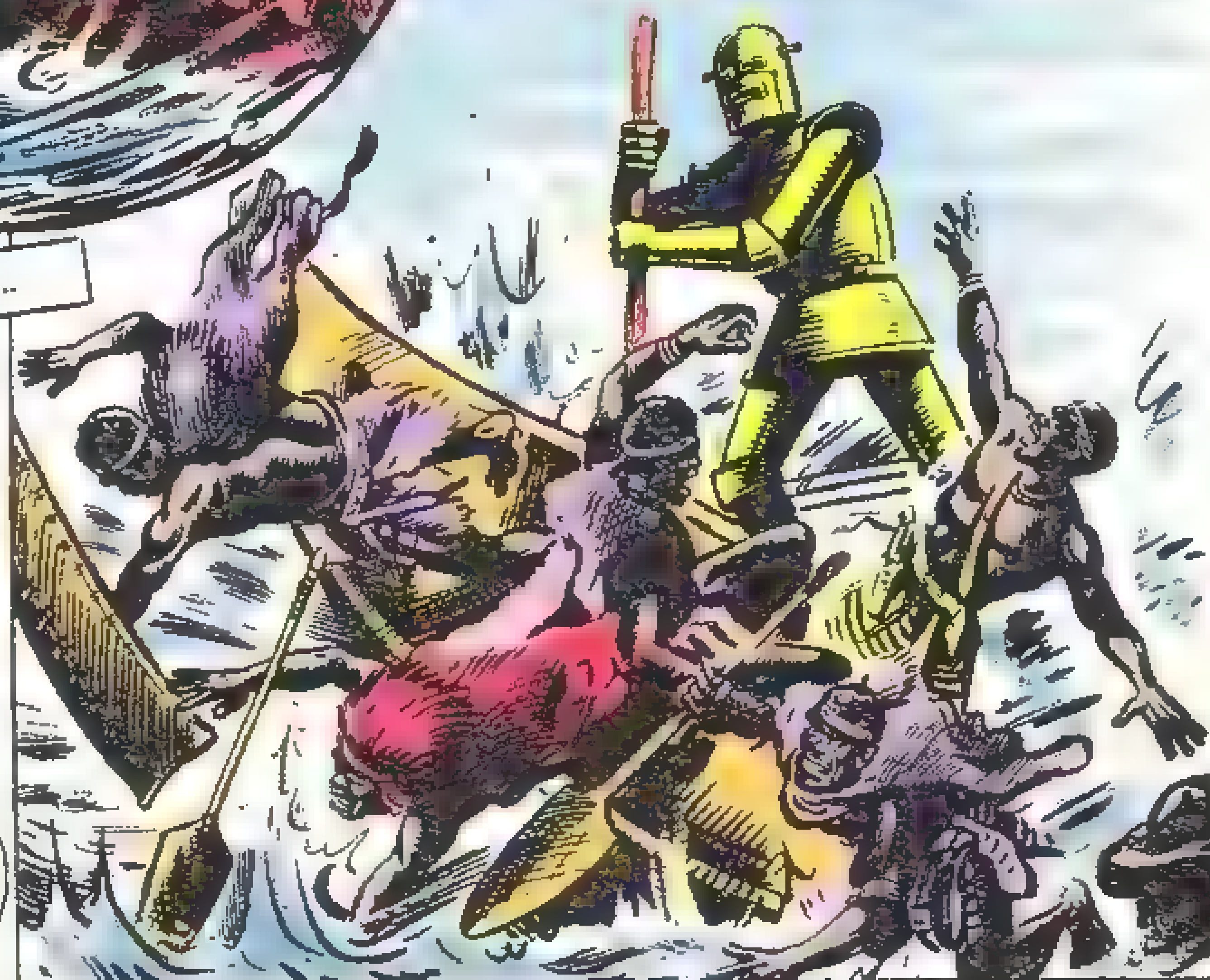

KEN NOCH TED BEMERKTE DAT WAROGI EN DE AANVOERDER AAN WAL GINGEN.

AANSTONDS IS DE MAN VAN STAAL JE SLAAF, M'LASAI!

IK HOOP VOOR JOU DAT JE GELIJK KRIJGT!

ER ONTSTOND PANIEK.

HELP!!

LANGZAAM VOER HET VLOT TUSSEN DE KANO'S VAN DE VIJANDEN DOOR.

MOOI WERK VAN ARCHIE! ZIE JE HOE HIJ ZE VERSLAAT?

DE EERSTE AANVAL HEEFT HIJ IN ELK GEVAL AFGESLAGEN!

MAAR TOEN STAPTE WAROGI TE VOORSCHIJN.

TED, PAS OP!

IK BEN TERUG EN IK ZAL ME WREKEN!

NET OP TIJD ONTDOOK TED DE PIJL.

NET WAT IK DACHT: WAROGI IS TERUGGEKOMEN. NU MOET ARCHIE HEM VOORGOED UITSCHAKELEN!

TED LIET ARCHIE NAAR DE KANT KOMEN.

MOOI, HIJ KOMT ME NA! DAT MOET IK HEBBEN!

ARCHIES LUIDE STEM KLONK BOVEN ALLE LAWAAI UIT.

LOOP ZO HARD JE WILT, IK HAAL JE WEL IN! JE BENT ERBIJ, WAROGI!

ARCHIE HAALDE DE TOVENAAR LANGZAAM IN. TED KON NIET WETEN DAT DE ROBOT HET BOS WERD INGELOKT.

VOORUIT, GRIJP HEM, ARCHIE!

TOEN FLITSTE ER EEN MES, EEN LIAAN KNAPTE AF EN EEN BOOMSTAM, DIE OMGEBOGEN WAS VASTGEBONDEN, ZWIEPTE RECHT.

ARCHIE

MOOI, DE MAN VAN STAAL IS GEVANGEN!

Martin en Jan Sluiters gingen in de kerstvakantie bij hun oom Dick in Hazersbroek logeren. Oom had hen al maanden tevoren uitgenodigd, maar vader had gezegd, dat hij eerst hun kerstrapport wilde zien alvorens toestemming te geven. Martin en Jan waren tweelingen en zaten in de vijfde klas. Gelukkig bleken de rapporten draaglijk en dus mochten ze tien dagen naar hun oom, die een grote boerderij had.

Martin en Jan kwamen op een winterse morgen op „Hei en veld" aan. Het had de vorige nacht flink gevroren en er lag een klein laagje sneeuw. Door het laatste gedeelte van de reis, een wandeling van een klein half uur, waren ze warm geworden en toen oom Dick hen zag aankomen, riep hij lachend: „Je zou niet zeggen dat jullie bleekneusjes uit de stad zijn, zeg. Jullie zien er zo gezond uit. Kom maar vlug binnen. Tante heeft de koffie bruin en ze heeft er voor deze gelegenheid iets lekkers bij gebakken."

Zo begon de kerstvakantie op „Hei en veld". Dezelfde middag nog gingen de jongens schaatsen op een brede sloot vlak achter de boerderij en de dag daarop maakten ze een rondgang over het bedrijf. Ze gingen alle schuren en stallen af en hielpen 's middags de knechts met het voeren. Ze trokken ook naar de wei waar de schapen liepen en waren vol medelijden toen ze hoorden dat deze dieren 's winters meestal buiten bleven en hun kostje in de sneeuw moesten opscharrelen.

Op een woensdagmorgen, het was de derde dag van hun vakantie, besloten ze een wandeling in de omgeving te maken. Oom Dick wees hun de weg naar een paar mooie plekjes en tante Hermien maakte een grote stapel boterhammen klaar. Om een uur of elf gingen ze eropuit, laarzen aan de voeten en een extra trui aan tegen de kou. Ze namen een grindweg, die vlak achter de boerderij begon en dwars over een grote heidevlakte liep. De jongens hadden al vaker bij hun oom gelogeerd, maar ze waren nog nooit die kant uit geweest.

Na een tijdje ging de grindweg over in een smal pad en even later kwamen ze aan de rand van een sparrenbos. De grond was bezaaid met naalden en mos. Er was hier niet veel sneeuw gevallen, want de brede kruinen van de bomen hadden het meeste tegengehouden. Het pad maakte even later een bocht en kwam uit op een open plek in het bos. In het midden was een grote kuil, die tot de helft met sneeuw gevuld was. De jongens stonden op de rand en Martin zei lachend: „Zal ik er eens inspringen?"

„Zou ik maar niet doen. Het lijkt me nogal gevaarlijk."

„Die kuil is niet diep en de sneeuw ligt er misschien maar tien centimeter hoog."

„Kijk maar uit, je weet niet wat eronder zit."

„Precies, jongeman," zei een stem op dat ogenblik. De jongens draaiden zich bliksemsnel om en zagen een kleine, dikke man achter zich staan, die gekleed was in een groen pak. Hij had laarzen aan en op zijn hoofd stond een klein groen hoedje met opzij een veer. Over zijn schouder droeg hij een geweer. De man keek de jongens ernstig aan en Martin zei: „D-dag, meneer. We wisten niet dat. . ."

„Ja, ja," zei de man. „Jullie kwamen zeker eens kijken of er geen konijn of fazant te verschalken viel, hè? Ik ken dat."

„Maar we willen helemaal geen konijnen verschalken, meneer," zei Jan. „We zijn zo maar wat aan het wandelen. We logeren bij oom Dick en die zei. . ."

„Oom Dick? O, wacht even. . . Oom Dick, ja, natuurlijk, jullie logeren op „Hei en veld". O, is het hem dat. Dat verandert de zaak."

„We wilden alleen maar eens hier in het bos komen kijken, omdat we er nog nooit geweest waren. Kent u oom Dick?"

„Het zal wel niet," lachte de dikke man. „We hebben als jongens samen gespeeld. Toevallig sprak ik hem vorige week en toen vertelde hij me dat hij logés uit de stad kreeg. En dat zijn jullie dus."

„W-waarom?" vroeg Martin geschrokken, maar de man had zich omgedraaid en zei tegen Jan: „Als jullie met me meelopen, zal ik je de weg wijzen naar de vennen."

De twee jongens liepen achter de man aan een smal pad op. Even zwegen ze alle drie. Toen vroeg Jan: „Bent u boswachter hier?"

„Ja, dat heb je goed geraden. De baron heeft mij aangesteld om stropers en andere ongewenste bezoekers te weren. Dat is niet altijd even gemakkelijk, hoor, want stropers zijn gewiekst en laten zich niet gauw vangen. Vooral 's nachts is. . ."

„Loopt u 's nachts ook door het bos?" vroeg Martin.

„Júíst 's nachts," zei de boswachter. „Dat is de tijd dat de stropers komen kijken of er iets in hun strikken zit, die ze 's avonds uitgezet hebben."

„U zei dat die kuil ginds gevaarlijk was," zei Martin. „Waren daar ook strikken neergezet?"

De boswachter keek hem aan en zei: „In die kuil? Nee, daar staan geen strikken. Die kuil is ergens anders gevaarlijk om."

„O," zei Martin. „Waarom dan?"

HENK BOUWMAN

„Ja, meneer. We hebben op het ogenblik kerstvakantie en nu logeren we hier."

„Heeft jullie oom gezegd, dat je hier in het bos moest gaan kijken?"

„Nee, dat niet. Hij had het over de vennen verderop. Maar we dachten dat de naaste weg door het bos liep."

„Ja, dat is ook zo, alleen staat daarginds aan het begin van het pad een bordje, dat jullie vast niet gezien hebben. Daar staat op dat het hier verboden toegang is voor onbevoegden, zie je."

„O," zei Jan. „Nee, meneer, dat hebben we echt niet gezien. . ."

„Hm. Nou, goed, nu jullie eenmaal hier zijn, kun je net zo goed doorlopen. O ja, wie van jullie wou er in die kuil springen?"

Martin begon te lachen en Jan zei: „O, hij heeft altijd van die gekke ideeën."

„Ik zou het maar uit mijn hoofd zetten," zei de kleine man. Hij boog zich naar Martin over en zei fluisterend: „Dat is gevaarlijk, jongen."

Maar de dikke boswachter deed of hij niets gehoord had. „Weet je wat," zei hij. „Jullie kunnen wel even mee naar huis gaan. M'n vrouw zal de koffie wel klaar hebben. Dan kun je daarna naar de vennen."

„Graag, meneer," zei Jan.

Even later zagen ze tussen de bomen een klein huisje staan. Op een grasveld ernaast liepen een paar schapen en een vrouw was bezig was op te hangen. „Daar woon ik," zei de boswachter. „Kom maar mee."

Het huis van de boswachter zag er van binnen gezellig uit. In de kleine woonkamer stond de kachel roodgloeiend en het water in de ketel erbovenop zong dat het een lieve lust was. De boswachter stelde de jongens aan zijn vrouw voor, maar hij zei lachend: „Tja, ik weet niet eens hoe jullie heten."

„Dat is Martin en ik ben Jan," zei Jan.

„Nemen jullie maar gauw een kop warme koffie," zei de vrouw. „En hier, ik

heb er ook nog wat lekkers bij. Het gebeurt niet vaak dat we bezoek krijgen."

„U woont hier wel erg afgelegen, hè?" zei Martin, toen hij een slok van de hete koffie genomen had. „Lijkt me nogal griezelig. Helemaal geen buren... Bent u nooit bang?"

„Nee," zei de vrouw. „Bang zijn we niet. Nooit geweest ook."

„Nou ja," zei de boswachter, terwijl hij bedachtzaam een pijp stopte en de jongens ernstig aankeek. „Wat heet bang, hè? Natuurlijk is het hier ook niet altijd even prettig, hoor. Ik bedoel niet vanwege stropers of zo, maar buiten dat woont er natuurlijk nog van alles in het bos."

De jongens keken hem met open mond aan.

De vrouw van de boswachter begon te lachen en zei: „Och, maak ze nou niks wijs. Ze hebben heus wel in de gaten dat je ze voor de mal houdt."

„Nee, echt," zei de boswachter, „in de bossen hier in de streek huizen allerlei geesten. Daar wordt in heel oude verhalen al over gesproken. Er zijn goede en kwade. Voor de goede hoef je niet bang te zijn, maar voor de kwade is het uitkijken."

achtervolger

„Hebt u ze weleens ontmoet?" vroeg Jan.

„Nee, jongen, je krijgt ze bijna nooit te zien. Maar naar wat ik mijn vader daarover heb horen vertellen..."

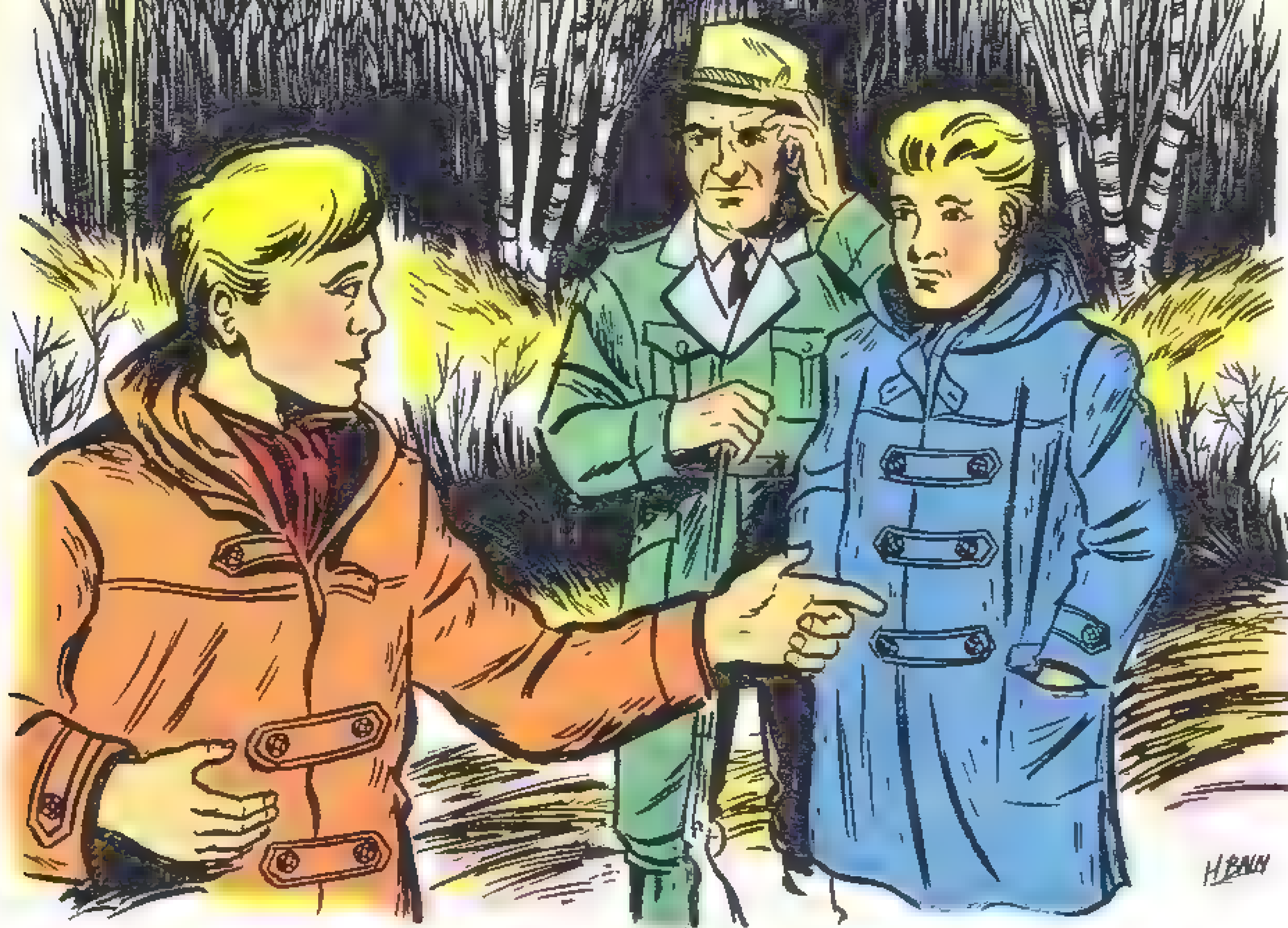
„Trekken jullie je maar niets van dat gepraat aan, jongens," zei de vrouw. „Mijn man plaagt nu eenmaal graag. Maar als jullie nog naar de vennen willen, moet je nu opstappen. Het is vroeg donker, moet je rekenen."

De jongens dronken hun laatste beetje koffie op, bedankten de vrouw en liepen met de boswachter naar buiten. De man wees hun hoe ze lopen moesten. Toen boog hij zich naar Martin en zei fluisterend: „Wat ik zei van die geesten is wel degelijk waar, hoor. Mijn vrouw wil er niks van weten, maar als ik jullie een goede raad mag geven: kijk uit. Zorg vooral dat je voor donker weer thuis bent." Hij wees met zijn hand over zijn schouder en zei: „Die kuil bijvoorbeeld, waar we het straks over hadden; daar wonen boselfen. Dat zijn een soort heksen, die eenzame wandelaars overvallen." Toen lachte hij breeduit en riep: „Jullie vinden het wel, hè? O ja, als je zin hebt, kom je nog maar eens aan, hoor."

Een paar dagen later vertelden de jongens hun oom van hun ontmoeting met de boswachter en zijn vrouw en ook wat hij gezegd had over geheimzinnige wezens, die in de bossen huisden. Oom Dick begon bulderend te lachen. „Ja, dat geloof ik graag. Boswachter Vroom is een geboren grapjas en als hij iemand kan plagen of bang maken, dan zal hij het niet laten."

„Oom Dick," vroeg Jan. „Wat is er nu precies waar van die verhalen? Ik kan me herinneren dat de meester op school er ook weleens iets over verteld heeft."

Oom Dick ging verzitten en zei: „Kijk eens, jongens, tegenwoordig wonen de mensen niet meer zo erg afgelegen en eenzaam als vroeger. Toen was vooral deze streek van ons land erg dun bevolkt. De weinige mensen woonden dagreizen van elkaar en als ze elkaar eens opzochten, was dat een hele onderneming. Onder hen waren er natuurlijk altijd wel, die een beetje bang waren uitgevallen, en als ze nu zo heel alleen door de bossen liepen, gingen ze zich van alles verbeelden. Achter allerlei geluiden zochten ze geheimzinnige wezens, die hen achtervolgden. Vooral 's avonds en 's nachts meenden ze van alles te zien en te horen. Soms zagen ze inderdaad iets, maar dat was dan een vogel of een ander dier, dat in de schemer op een geest leek. In de loop van de tijd is er veel veranderd, maar al die verhalen hebben zich zó in het volksgeloof vastgezet, dat ze nog altijd verteld en... geloofd worden. Om een voorbeeld te noemen, dat speciaal op deze omgeving betrekking heeft: je kunt aan iedereen hier in de buurt vragen wie Pigge-Jan is en

Zij trokken uren door de bossen, maar van de herten vonden zij geen spoor.

hij zal je direct een verhaal vertellen van een rover en moordenaar, die vroeger hier woonde. De man zou de gewoonte gehad hebben eenzame reizigers te achtervolgen, hun de schrik op het lijf te jagen en ze dan vlak bij huis te overvallen en te doden. Waarschijnlijk heeft er heel vroeger inderdaad zo iemand geleefd, maar hij is natuurlijk al lang dood. Dat neemt niet weg, dat nog altijd beweerd wordt dat zijn geest over de heide zweeft en de mensen bang maakt."

De jongens hadden met open mond geluisterd. Het bleef even stil in de kamer, toen begon oom Dick te lachen. „Trek je er maar niks van aan, hoor," zei hij. „Het zijn maar verhaaltjes." Hij klopte zijn pijp leeg en voegde eraan toe: „Kom, het is tijd om naar bed te gaan. Hebben jullie al plannen voor morgen?"

„Boswachter Vroom heeft gevraagd of we nog eens langs kwamen," zei Jan. „We zouden morgen best eens naar hem toe kunnen gaan."

„Prima," antwoordde oom Dick. „Alleen. . . laat je niet beetnemen, hoor."

De volgende dag gingen ze 's middags direct na het eten op weg. Ze troffen de boswachter thuis. Hij begroette hen hartelijk en zei: „Dat komt goed uit, jongens. Ik moet vanmiddag naar de oostkant van het bos, want ik heb horen vertellen, dat daar herten gezien zijn. Daar wil ik het mijne van hebben. Als jullie zin hebben, ga je maar mee."

Natuurlijk hadden ze zin. Met zijn drieën trokken ze uren door de bossen, maar van herten vonden ze geen spoor. Een beetje teleurgesteld kwamen ze eindelijk weer bij de boswachterswoning aan. De man keek eens naar de lucht en zei: „Ik zou jullie graag uitnodigen om een kop thee te komen drinken, maar ik geloof dat we sneeuw krijgen. Daarom is het beter, dat jullie direct naar huis gaan. Zal ik jullie thuisbrengen?"

„Wel nee, meneer Vroom," zei Jan. „We vinden het wel, hoor. Wel bedankt."

Ze namen afscheid van de boswachter en zijn vrouw en gingen op weg. Er was een beetje wind gekomen en de toppen van de sparrebomen zwaaiden zacht heen en weer. Na een tijdje kwamen de jongens bij de open plek waar ze de boswachter voor het eerst ontmoet hadden. Martin keek naar de kuil en zei: „Ik moet nog steeds aan die boselfen denken. Ik weet niet hoe het komt, maar ik kan me best voorstellen, dat er in zo'n kuil in de grond een soort geesten woont. Oom Dick kan wel beweren, dat het allemaal onzin is, maar het moet toch ergens vandaan komen. De mensen hebben het toch niet zo maar uit hun duim gezogen."

Jan haalde zijn schouders op en zei: „Misschien dat er vroeger weleens zulke geesten bestaan hebben, maar tegenwoordig kan dat eenvoudig niet meer. Neem nou bijvoorbeeld die Pigge-Jan, over wie oom Dick vertelde. Als die man nu nog zou rondzwerven, zou de politie hem al lang gepakt hebben."

„Ben je raar," zei Martin. „Het is geen mens van vlees en bloed. Het is een geest en hoe wil je die nu pakken?"

„Och, onzin," vond Jan en hij liep met flinke pas langs de kuil zonder er zelfs in te kijken.

Toen ze de heide bereikt hadden, bleek de voorspelling van de boswachter al te zijn uitgekomen. Het was schemerig geworden en kleine sneeuwvlokjes zweefden naar beneden. Martin en Jan liepen achter elkaar over het pad, dat ze maar nauwelijks konden onderscheiden. Het werd steeds donkerder en de sneeuwbui nam in hevigheid toe, zodat ze allebei in korte tijd van top tot teen onder het witte goedje zaten. Na een poosje zei Martin: „Hee zeg, loop niet zo hard, alsjeblieft, ik kan je niet bijhouden."

Jan draaide zich om en toen hij Martin zag, begon hij te lachen. „Je lijkt wel een kerstboompje of een van die bosgeesten."

Maar Martin kon het plezier van zijn broer niet delen. „Had jij er maar liever aan gedacht een zaklantaarn mee te nemen," bromde hij.

Ze liepen weer een tijdje zwijgend verder. De sneeuwbui werd minder en ging even later over in een fijne regen. De wind werd sterker en de jongens ploeterden gebogen voort. Na een kwartier bleef Jan plotseling staan. Martin, die vlak achter hem liep, botste tegen hem op en zei kwaad: „Kun je niet even waarschuwen als je opeens blijft staan?"

„Luister eens," zei Jan, „ik geloof dat we onderhand aan de grindweg moeten zijn. Maar ik zie nergens. . ." Hij deed een paar stappen naar voren en opeens was Martin hem uit het oog verloren. „Wacht nou even," riep hij. „Ik zie geen steek."

„Hierheen," riep Jan en Martin liep op goed geluk in zijn richting. Op dat ogenblik hoorde hij achter zich een flauw geluid. Het was een zacht gekreun en het hield even plotseling op als het begonnen was. Martin schonk er niet veel aandacht aan, maar toen hij het even later weer hoorde, keek hij onderzoekend om zich heen. Er was echter niets te bekennen dan een diepe en dichte duisternis. Toen voelde hij de hand van Jan, die hem over een zandheuveltje trok, en even later stond hij naast zijn broer op de weg.

„Zo," zei Jan, „het ergste hebben we gehad. Hier op de weg ligt bijna geen sneeuw, voel je wel?"

Ze liepen naast elkaar voort en bogen zich tegen de wind, die de regendruppels in hun gezicht dreef. Martin was het vreemde geluid van zoëven al weer vergeten, toen hij opnieuw iets meende te horen. Hij bleef onwillekeurig staan en Jan, die al een paar meter verder was, draaide zich om. „Kom nou, jò, loop door, des te eerder zijn we thuis." Er kwam geen antwoord. „Mart, wat heb je? Daarnet op het pad bleef je ook al achter."

„Ik. . . ik hoorde duidelijk. . ."

„Wat hoorde je duidelijk?"

„Iets achter ons. Een geluid. Net of het voetstappen waren. . ."

„Zeg, toe nou," zei Jan. „Bewaar je grapjes maar voor als we thuis zijn."

„Nee, echt, ik hoorde een geluid. Net of er iemand achter ons aan loopt."

De jongens luisterden gespannen, maar behalve het geluid van de wind was er niets te horen. „Kom nou maar," zei Jan ongeduldig. „Jij hebt te veel geluisterd naar de verhalen van de boswachter."

Ze gingen weer verder, maar toen ze een paar meter gelopen hadden, bleven ze beiden met een ruk staan. Nu had Jan het ook gehoord. Achter hen klonk

vaag geluid van voetstappen, die zich regelden naar hun pas. Zodra ze stilstonden, was er niets meer te horen. „Ach, verbeelding," zei Jan, maar zijn stem klonk niet erg overtuigd.

„Wacht eens," zei Martin, „laten we het nog eens proberen. We lopen een eindje door en dan blijven we tegelijkertijd staan. Als er werkelijk iets achter ons aan komt, moet het zich dan wel verraden."

Ze liepen een meter of tien stevig door. Toen telde Jan zachtjes tot drie en met een ruk bleven ze staan. Duidelijk hoorden ze achter zich de stappen, die nog een paar tellen doorklonken en dan ophielden. De jongens keken elkaar aan. „Wat. . ." zei Martin zacht. Jan schudde zijn hoofd. „Als ik maar een zaklantaarn bij me had. Het is hier aardedonker."

Tenslotte besloten ze maar weer door te lopen. Prompt was het vreemde geluid weer hoorbaar. Het scheen nu zelfs iets sterker te zijn geworden. Jan kuchte en zei: „Als we eens een stukje hardliepen? Des te eerder zijn we thuis." Ze zetten er de pas in en luisterden intussen scherp. De stappen klonken vlak achter hen en het was duidelijk, dat degene die hen achtervolgde ook hard was gaan lopen.

„Ik. . . ik. . ." stotterde Martin. „Dat verhaal van die man, die Pigge-Jan. . . dat speelde toch in deze streek, hè?"

„Hè? Wat? O ja, dat geloof ik wel," antwoordde Jan. „Maar dat is iets van vroeger. Dat. . ."

„Volgens oom Dick had die vent de gewoonte de mensen te achtervolgen en als ze dan vlak bij huis waren. . ."

De weg maakte een bocht en opeens zagen ze tussen de bomen door licht branden. „Daar," riep Jan, „het huis van oom Dick. We zijn er bijna. Kom mee."

Ze begonnen nog harder te lopen. Achter hen klonken de geheimzinnige voetstappen nu zo luid, dat ze duidelijk te horen waren boven het geluid van wind en regen. Even later hoorden ze ook een gekreun. Het leek de jongens of er iemand vlak achter hen aan holde. Ze liepen wat ze konden. Martin, die van vermoeidheid bijna niet meer verder kon, liet opeens een luide gil horen. Jan hield iets in en gaf hem een hand. „Wat. . . wat is er. . ."

„Ik. . . ik voelde zijn adem. . ." zei Martin. „Ik hoor hem duidelijk hijgen. . . Het is die. . . die. . ."

Eindelijk waren ze bij de lage keukendeur van de boerderij. Ze sprongen erop af en tuimelden naar binnen. Met een laatste krachtsinspanning gaf Jan de deur een zet, zodat hij met een knal in het slot vloog. Op hetzelfde ogenblik ging de deur van de kamer open en stond oom Dick op de drempel. „Alle mensen," zei hij. „Wat zullen we nou hebben? Het lijkt wel of jullie. . . Jongens, wat is er? Jullie zien er uit of je een geest gezien hebt. . ."

„H-hebben we ook, oom," hijgde Jan, die op een stoel was neergevallen. „Daarbuiten. . ."

„Pigge-Jan," bracht Martin uit.

„Wát?" zei oom Dick en hij keek hen onderzoekend aan. „Wat zeg je? Pigge-Jan?" Hij zweeg even en begon toen te lachen. „Pigge-Jan? Maar die is minstens honderd jaar dood."

„En toch was hij het," hield Martin vol. „Hij is ons de hele weg gevolgd en hier, vlak bij huis. . ."

„Wat zullen we nou hebben. . ." mompelde oom Dick. Hij liep naar de buitendeur, opende die en keek in de duisternis. Toen stapte hij naar buiten. De jongens kwamen langzaam overeind en liepen naar de deur. Buiten viel niets te onderscheiden. Een zachte wind streek door de populieren rond het huis en dreef een koude vrieslucht recht in hun gezicht. Ze stonden er nog maar even, toen ze vlakbij iemand hoorden lopen. Een paar tellen later dook de forse gestalte van hun oom uit het donker op. Hij bleef vlak voor hen staan en in het schijnsel van de keukenlamp konden zij zien dat zijn gezicht vrolijk stond. Even zweeg hij en keek hen aan. Toen barstte hij in een bulderend lachen uit. Jan en Martin wisten niet hoe ze het hadden. Tenslotte zei Jan: „Oom Dick, h-hebt u. . ."

Oom Dick knikte, terwijl hij schudde van de lach. Toen hij weer wat op adem gekomen was, zei hij: „Ja, ik heb de boosdoener te pakken. Sorry, dat ik zo moest lachen, want jullie hebben natuurlijk vreselijk in angst gezeten, maar het is ook zo'n malle situatie. Maar je kunt in elk geval gerust zijn: degene, die jullie achtervolgde zit achter slot en grendel."

„Maar," begon Martin, „was het. . ."

„Pigge-Jan?" vroeg oom Dick. „Nee, Pigge-Jan was het niet. Die rust al honderd jaar in zijn graf. Wie het wel was, zal ik jullie laten zien, als je tenminste mee durft naar de schuur."

In opperste verbazing en een beetje aarzelend liepen de jongens achter hun oom aan naar de grote schuur aan de andere kant van het huis. Oom Dick schoof de houten klos weg, die de dubbele deur gesloten hield, en ging hen voor naar binnen. Hij morrelde even aan een grote stallantaren in een hoek en toen die brandde, liep hij naar een hok tegen de achterwand. Toen de jongens naast hem stonden en over de rand van het hok keken, zagen ze een volwassen schaap staan, dat de ogen naar hen opsloeg en een klaaglijk bèèèè liet horen. Zijn vacht was vuil en kletsnat.

„Daar heb je de boosdoener," wees oom Dick.

„Dat schaap?"

„Ja, dat schaap. Hebben jullie nooit gehoord, dat het een gewoonte van schapen is om mensen achterna te lopen? Kijk, ze breken weleens uit de wei, hè? Zo'n schaap gaat dan aan het zwerven in de buurt, maar als het avond wordt, voelt het zich niet meer zo prettig heel alleen. Wanneer er dan iemand voorbijkomt, heeft het de gewoonte pal achter hem te gaan lopen. Het regelt daarbij zijn voetstappen precies naar die van degene die voor hem loopt. Op die manier hoopt hij een onderkomen voor de nacht te vinden. Het is een instinct, dat alleen aan schapen eigen is."

De jongens hadden zwijgend geluisterd. Toen hun oom terugging naar het huis, volgden ze hem. „Dus," zei Jan met een zucht, „we hebben ons bang laten maken voor niets."

„Tja, wel zo ongeveer," lachte oom Dick. „Alleen. . . er is één ding dat ik niet begrijp. Het bewuste schaap is niet van mij. Ik snap niet waar dat beest thuishoort. Morgen maar eens proberen uit te zoeken. Ik geloof anders niet dat er hier veel mensen in de omgeving zijn die schapen houden."

Oom Dick stapte de keuken binnen en de jongens keken elkaar aan. Ze herinnerden zich allebei opeens dat ze bij het huis van de boswachter ook schapen hadden zien lopen. En de boswachter stond erom bekend, dat hij graag iemand voor de gek hield. . .

Puzzelen om prijzen nr. 15

L . . . . . . r g
. e . . . l . . d
N . . . w e . . n
R o . . e . i ë
. i n . . . d
S c . . . l . . d
. r . . . r ij .
D . . . s . a . d

Deze keer is onze prijspuzzel niet al te gemakkelijk en dus moet je eerst *goed* lezen wat je moet doen. Kijk maar eens naar de opgave. Daar zie je onder elkaar een aantal letters en punten staan. De bedoeling is dat je door op de punten letters in te vullen namen van landen in Europa krijgt. Wanneer je deze acht landen gevonden hebt, komt het moeilijkste deel van de opgave. Je moet proberen in deze acht namen van landen verticaal, dus van boven naar beneden, nóg een naam van een land te vinden. Om het gemakkelijker te maken raden wij je aan elke naam op een afzonderlijk stukje papier te schrijven, de acht stukjes papier onder elkaar te leggen in de volgorde als hierboven en nu net zo lang te schuiven tot je van boven naar beneden de naam van een land leest. Natuurlijk moet je wel de volgorde van de landen aanhouden zoals die hier staat afgedrukt. Om je een beetje op weg te helpen geven we een voorbeeld hoe het moet. Als je drie dierenamen hebt, bijvoorbeeld:

Kameel — Marter — Mot

en we vragen je hieruit verticaal nog meer dierenamen te halen, dan zet je de namen zó onder elkaar:

Kameel of zo: KameeL
mArter mArter
moT Mot

en je leest van boven naar beneden de woorden KAT en LAM. Zo ga je ook hier te werk. Als je de opgave goed uitvoert, krijg je er de naam van een land in Europa uit. Je neemt nu een briefkaart(!) en schrijft daar de naam van dat gevonden land op. *Meer niet.*

Je stuurt je briefkaart zo gauw mogelijk naar ons toe. Lezers in Nederland kunnen inzenden tot en met maandag 1 januari 1962 en lezers buiten Nederland tot en met maandag 15 januari 1962.

Ook nu zijn er weer vijftig mooie prijzen beschikbaar: Rolschaatsen, tafeltennisspellen, vierkleurenpotloden en boeken. Doe je best dus.

Het adres waar je je oplossing heen moet zenden is:

Sjors van de Rebellenclub
Nassaulaan 51
Haarlem.

OPLOSSINGEN PUZZELS UIT ONS VORIGE NUMMER

Oplossing van de kruiswoordpuzzel, ingezonden door H. J. v. d. Bosch en W. Mulder in Hilversum.

H O O I M A A N D
K A S T A R O O
I N T O R A T O
N S E P E N A R
I A R E B O B
N E K N U E N E N
E R E N K I L
K N I E L E
E E E V A M A T
A R A R A T E N E

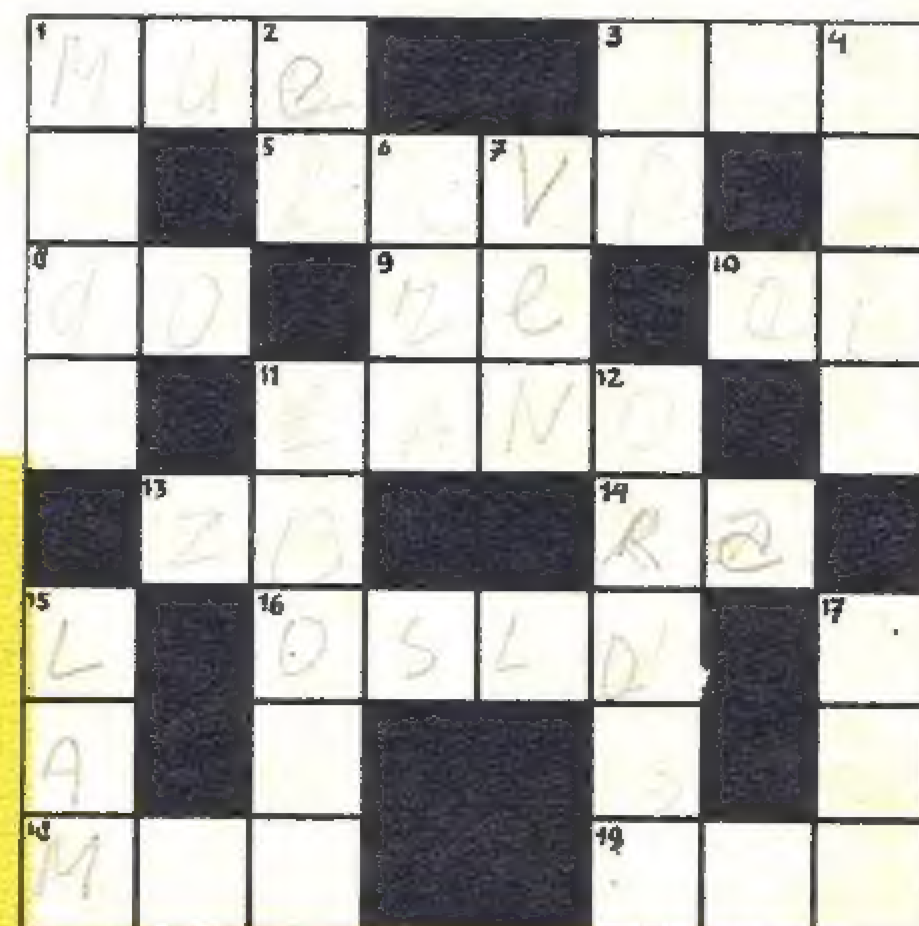
Eén-woord-rebus

Inkomstenbelasting
(in - kom - sten - bel - ast - in - g)

Visitekaartje

VERPLEEGSTER

Kruiswoordpuzzel

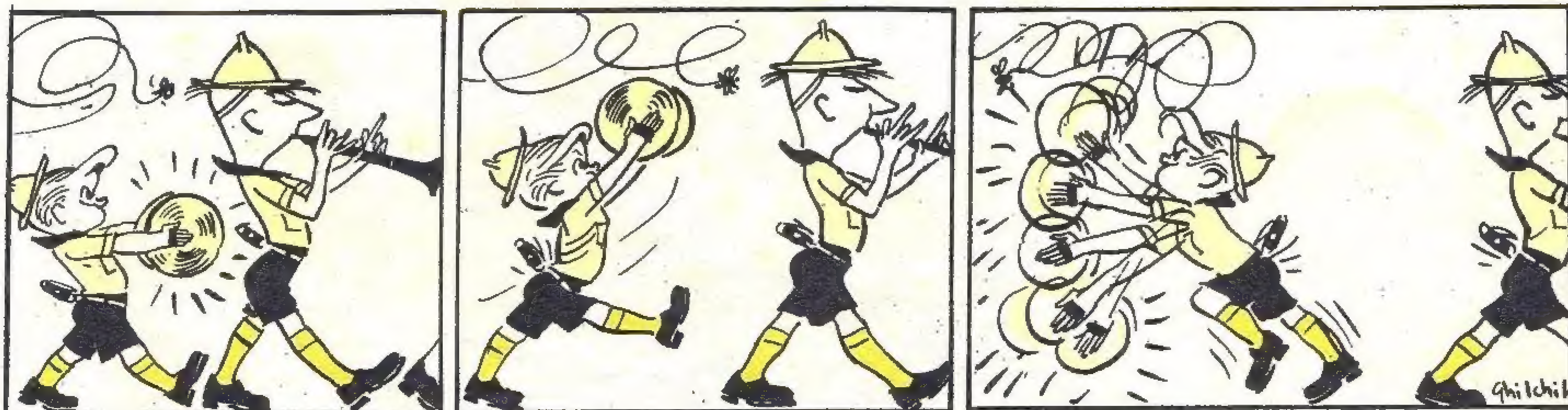

HORIZONTAAL:
1 Vogel
3 Snel
5 Vorm van het werkwoord leven
8 Muzieknoot
9 Muzieknoot
10 Kippeprodukt
11 Vaste grond
13 Op die manier
14 Scheepsmast
16 Stad in Noorwegen
18 Gehakt varkensvlees
19 Speeltuig

VERTICAAL:
1 Plaats in Noord-Brabant
2 Aardrijkskundige aanduiding
3 Muzieknoot
4 Kalm
6 Tijdperk
7 Bosmeer
11 Vorm van het werkwoord lopen
12 Rechterlijk ambtenaar
15 Jong schaap
17 Blind dier

Ingezonden door Jack Krijnen (8 jaar), Baroniestraat 6, Oosterhout.

DICKIE DAPPER

COCO DE CLOWN

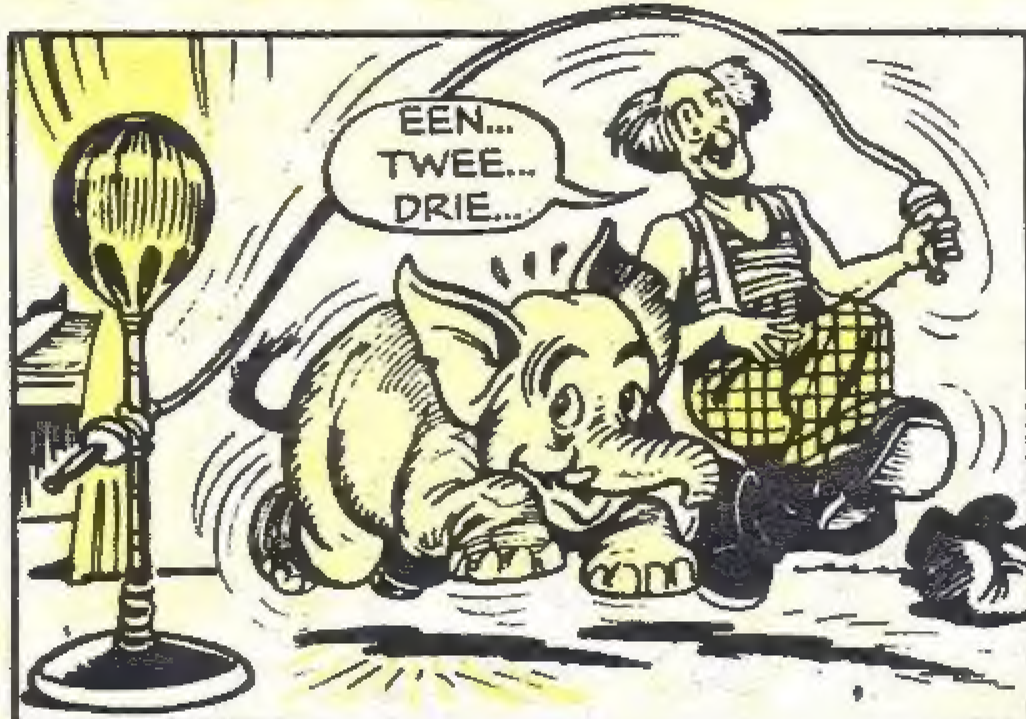

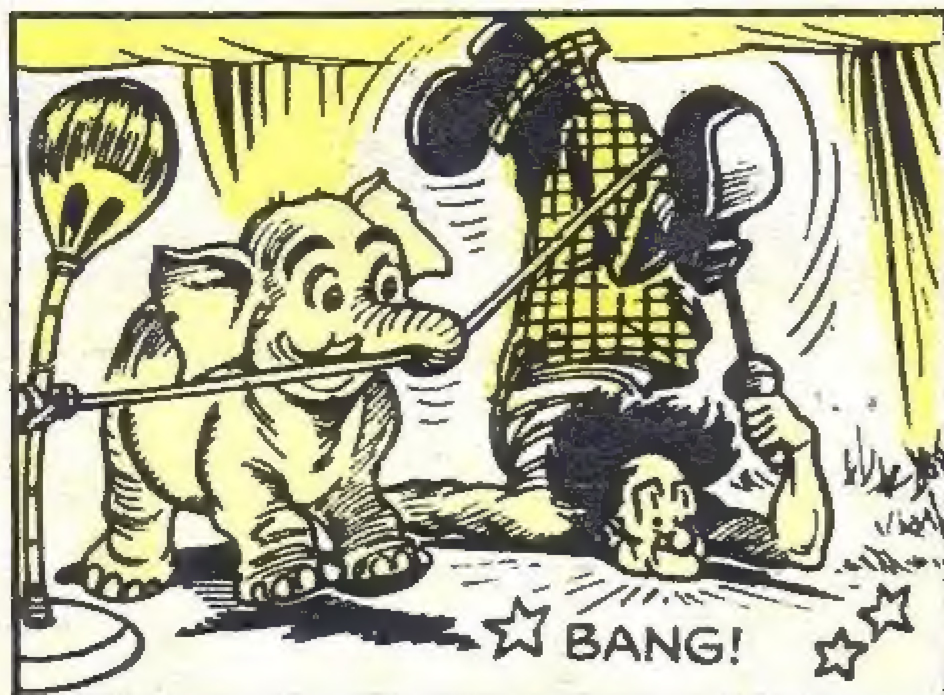

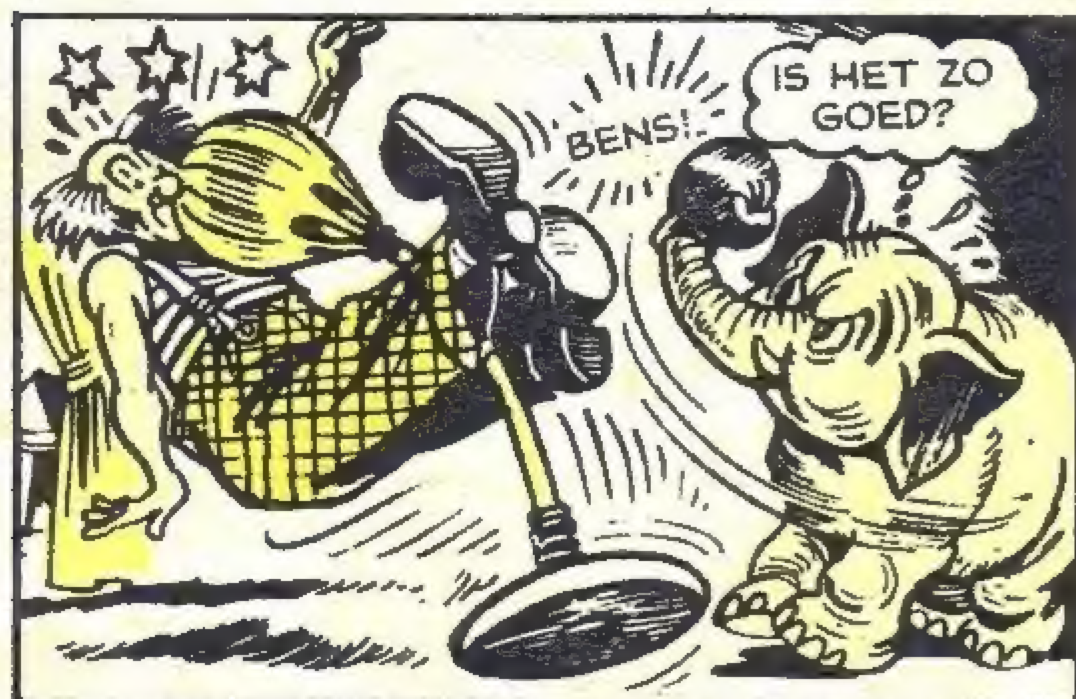

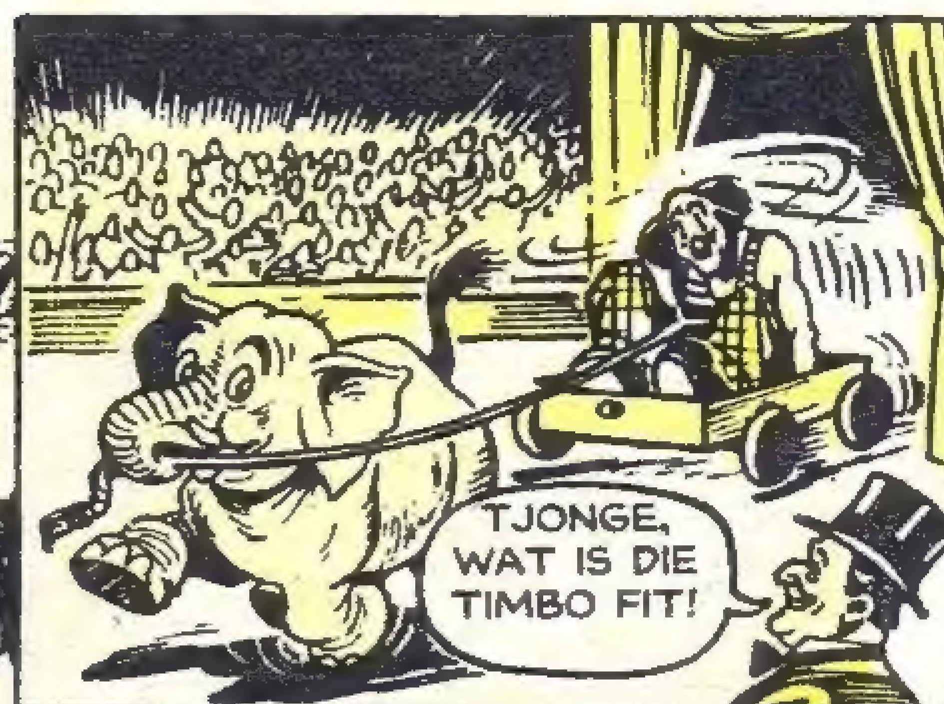

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.